MIDNATTSROPET

Israel, Mellan-östern och freden

Hemundervisning - åter olagligt?

Evangelister från Ryssland

PII

Mikael och Susanne tillsammans med barnen, Paulus, Tomas, Jonatan, Andreas, Johannes och Rebecka, på terassen till gatuköket.

Varför bedriver ni hemundervisning?

– Först och främst vill vi motverka den förflackning som finns i den vanliga skolan. Ofta står föräldrarna utanför och har väldigt lite inflytande över barnens undervisning. Vi säger ja till undervisningsplikten, men nej till skolplikten, säger Mikael.

– Sen är det nog så att min egen erfarenhet i skolan också finns med i bilden. Det jag själv upplevde under skoltiden vill jag aldrig att mina barn ska behöva gå igenom. Hela högstadietiden handlade det om psykisk och fysisk terror, för att jag ville vara kristen.

Hur har ni tid och råd att själva undervisa?

– Tid får man ta sig och man får offra annat för att klara av att själva ta hand om undervisningen. Det är jobbigt, ja, och en strid för varje termin. Utan församlingen hade det varit svårt, eller omöjligt att genomföra. Som familj blir man sårbar och där har vi församlingsgemenskapen som en grund och ett stöd.

Vi har sett familjer som kämpat själva men de har blivit överkörda. Det är en ideologisk kamp som är mycket viktig och där har vi haft stöd och hjälp av församlingen, likaså i kontakten med myndigheterna.

Susanne:

– För oss finns det inget alternativ till Pilgrimsskolan, och den är en naturlig del av vardagen. Vi har gjort ett val och det måste man göra med hjärtat. Har man valt den här vägen, måste man ge allt, det finns inget annat.

Det bevisar Susanne dagligen. Häromdagen var hon ute på gården tillsammans med barnen i skolan. Ämnet var miljövård, och i detta ingår bland annat att städa på tomten.

Susanne och Mikael Eliasson har sex barn, den äldste 13 år och den yngsta tre månader. Makarna kom tidigt till församlingen. Susanne var bara 14 år när hon tog ett sabbatsår från den ordinarie skolan och flyttade in i storfamiljen.

Att tjäna församlingen har varit naturligt för henne, vare sig det gällt skola, matlagning, grill eller servering och givetvis att sköta hem och barn.

I köket med matlagning och bakning, på mötena med sång och vittnesbörd finns Susanne och gör sina insatser. Eller i grillen tillsammans med Mikael och Paulus, äldste sonen.

Det finns alltid något att utföra för den som önskar tjäna syskonen och församlingen. Hon och Mikael ville gå Guds väg, leva tillsammans med kristna trossyskon och förverkliga ett nytestamentligt församlingsideal. Susanne fortsätter:

– I församlingen blev jag som en omvänd hand. Jag har alltid varit otroligt blyg och inte vågat någonting. Nu blev det annorlunda och jag kände att det fanns en uppgift för mig, det är oerhört viktigt att uppleva.

Mikael var 16 år när han kände kallelsen att ta ett steg för att göra Guds vilja. Det var inte många som förstod hans handlingssätt. Mikael:

– Jag hade kämpat för att komma in på en utbildning i gymnasiet och hade precis börjat när jag var färdig att ge upp alltsammans. Det kunde släktingar och vänner inte förstå.

– Det märkliga var att redan i första maranatamötet kändes det som att komma hem. Folk tittade undrande på mig – jag hade tagit med mig min gitarr och satt ganska långt bak och var med och spelade. Det var en sådan befrielse att få vara den man var och inte leva under något tryck.

Susanne och Mikael fann varandra, gifte sig och har nu hunnit få sex barn. Mikael:

– Det är en välsignelse och en styrka att gå vidare på den vision som vi mött genom den undervisning Arne Imsen förmedlat sedan 70-talet.

Och dit räknar man hemundervisningen. De har bedrivit den i åtta år. Paulus är nu 13 år och går i klass 8 – ett levande bevis på att det fungerar. Men nu är det avslag, och en del av motiveringen var:".... så integreras de inte i den sociala utvecklingen som skolan ger genom samarbete och samspel med jämnåriga". Det handlar om den sociala miljön, det anses att barnen blir isolerade.

GRIMSSKOLAN olaglig undervisning!!??

Så tyckte skolborgarrådet Tjia Thorpe. I åtta år har familjen Eliasson haft hemundervisning för sina barn. I år blev det plötsligt avslag. Ärendet ligger nu hos Kammarrätten.

Under tiden fortsätter Susanne och Mikael att själva undervisa sina barn.

Text: Ulla Näsholm

– Tvärtom – anser Mikael. Tänk på de människor barnen kommer i kontakt med. Bara under den tid det bodde flyktingar här och barnen lekte tillsammans med invandrarbarnen, det finns många exempel på att barnen istället får en bättre social träning här än i den vanliga skolan. Sen är det mindre grupper och individuell undervisning, det är ytterligare ett plus. Mikael fortsätter:

– Vi har ju alltid beviljats hemundervisning för ett år i taget. Förut bodde vi i Rinkeby och var då underställda en stadsdelsnämnd. Beslut i skolfrågor fattades då på lokalnivå. Det var aldrig några problem, vi hade bra kontakt med skolan på platsen och barnen innefattades också i den årliga hälsokontrollen hos sjuksköterskan i skolan.

– Men så flyttade vi från Rinkeby och hit till Bällsta och nu är vi underställda skolan i Sundby som står under skolstyrelsen i stadshuset. Vi lämnade ett meddelande till grundskolebyrån om hemundervisning, men det godkändes inte. Det fordrades en formell ansökan med motivering av skäl till hemundervisningen, vilka lärare som fanns och vilka ämnen etc. Här kunde man tydligt märka en attitydförändring.

– Det är ju så att man har frihet att välja skola och vi skulle kunna komma ifrån problemet genom att välja att stå kvar i skolan i Rinkeby, men det här är en viktig principiell fråga och det gäller att driva den vidare.

– Pilgrimsskolan har alltid haft en fin respons och vi har hela tiden haft bra kontakt med skolan på platsen. Det är politikerna som krånglar, säger Susanne mycket bestämt och påpekar att de också fått låna NO-salar och fått ta del av standardprov som använts i skolan.

Hur har det här uppmärksammats, lokalradion tog ju upp det bl a?

– Det har väckt uppmärksamhet eftersom beslutet finns till allmän kännedom. Det är flera tidningar och även TV har hört av sig och funnit frågan intressant.

– Men det viktigaste är att barnen får lugn och ro och att det här får någorlunda rimliga proportioner, så vi är ganska avvaktande till press och media.

– Fortfarande finns det inget juridiskt beslut och skolplikten kräver att vi ska komma till skolan med barnen. Men det kommer vi inte att göra. Av humanitära skäl tror jag inte att de kommer att bryta hemundervisningen, utan låta barnen vara kvar i hemmet medan processen pågår.

Vi väntar på Kammarrättens beslut och nästa instans blir då Regeringsrätten om det skulle bli avslag i Kammarrätten.

Familjen Eliasson fortsätter med hemudervisningen som för dem är en viktig del av församlingslivet. Frälsningen berör alla sektorer av livet. Barnens fostran och undervisning har där en framträdande plats.

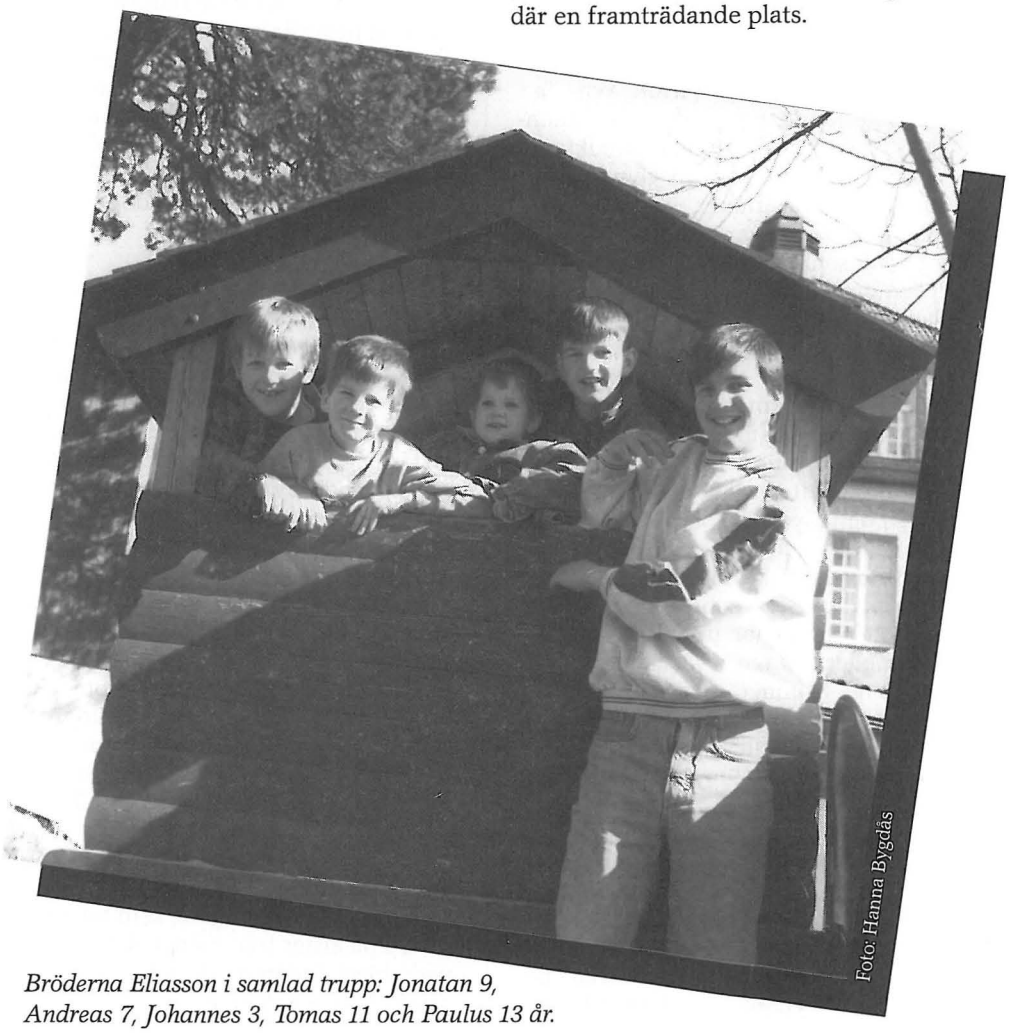

Foto: Hanna Bygdås

Bröderna Eliasson i samlad trupp: Jonatan 9, Andreas 7, Johannes 3, Tomas 11 och Paulus 13 år.

ARNE IMSEN

SÄRLAREGN NU!

"Vid mina bröders hjordar
jag fordom vilse gick.
Min själ var ständigt hungrig,
men aldrig mättnad fick.
Nu Herren är min herde,
jag följer i hans spår
Och löftesliljor dofta var jag går."

Så skaldar Lewi Pethrus i en av sina många sånger. Han fortsätter:

"På Ordets gröna hängar
jag följt min herdes spår
Och sett var han om middag
Med hjorden läger slår.
Vid bäckens våg den klara
Min viloplats jag har
Och njuter himmelsk vila underbar."

Det kan knappast råda tvivel om vilka han besjunger, och varför. Vem har vilselett denne uppriktige och svältande sökare, och hur? Denna oekumeniska segersång fick sin givna plats i sångboken Segertoner, och överlevde alla omarbetningar och revideringar fram till sommaren 1988.

I den omarbetade och utökade upplagan som kom under 80–talets slut, hade mycket underkänts och aborterats, bl. a. den bitska och polemiska Pethrus–skapelsen med nummer 40 som obligatoriskt ordningsnummer i sångboken Segertoner. Det är möjligt att det finns ett inslag av karikerande drag i detta lyckorus. Den medryckande melodin och väckelsekristet provokativa anslaget är outhärdligt för ekumeniska känslor och strävanden. Är den ett uttryck för uppblåst självhävdelse, eller förargelseväckande väckelsekristne fromhet med uppbrottssignaler, gemenskapsideal och brudmystik? Det är emellertid absolut säkert, att med detta odiplomatiska och förargelseväckande alster som ekumeniserades bort från sångboken, har en väckelseepok förpassats till muséerna. Vad kom istället?

En mycket nöjd och glad herde i ett av de vilsegångna fårahusen med de svältfödda, som sångförfattaren beskriver och beklagar, vet svaret. Den dåvarande ärkebiskopen, säger i sin introduktion till den nya psalmboken: "Den svenska psalmboken har nu fått en ny ekumenisk prägel. För svenska kyrkan är det en stor glädje att få dela de 325 första psalmerna med Adventistsamfundet, Fribaptistsamfundet, Frälsningsarmén, Helgelseförbundet, Katolska kyrkan i Sverige, Liberala Katolska kyrkan, Metodistkyrkan, Pingströrelsen, Svenska Alliansmissionen, Svenska Baptistsamfundet, Svenska Frälsningsarmén, Svenska Missionsförbundet och Örebromissionen. Med Evangeliska Fosterlandsstiftelsen delar vi hela vår nya psalmbok."

En utökad och reviderad gemensam sångbok med en retuscherad och stympad Kristus för kyrkligt bruk.

Det finns verkligen anledning att fråga hur pingströrelsen hamnat i detta perversa partnerskap med dess oblyga prostitution!

I mina bokhyllor har jag många böcker, som berett mig mycken glädje. Jag känner mycket stor tacksamhet till många författare, som på något förunderligt vis blivit mina bästa vänner fastän jag aldrig någon gång sett eller mött många av dem. Deras insikter, visdom, visioner och passioner har målat Kristus och gjort bibeln tillgänglig, spännande och levande. Vad jag nu talar om är egentligen inte akademiska avhandlingar för intellektuell träning till att förvärva makt eller status, utan andeinspirerad undervisning, som icke uppblåser, men uppbygger. Orientering och vägledning i de livs- och gemenskapsfrågor profanlitteraturen inte förmår ge något tillfredsställande svar på.

Ibland funderar jag hur tron egentligen skulle ha formats och livet gestaltats utan dessa ledsagare, som talar genom sina alster från många gånger gulnade blad, fastän de för årtionden och århundraden sedan avslutade sitt livsverk. Jag måste åter och åter tacka Gud för dessa budbärare, som förmedlat ett tidlöst frälsningsbudskap, och jag känner mig utmanad att följa deras föredömen och ta det informationsansvar på allvar som vi har för vår tid.

Tyvärr tvingas vi konstatera att det religiösa utbudet i bok- och tidningsmedier i alltför stor utsträckning saknar verkligt andlig substans, skapar felaktiga förväntningar och leder till konsekvenser ingen förutser eller önskar; fortgående sekularisering. Vad kan vi göra i en sådan situation av desorientering och förvirring?

Dessa vänner i mina bokhyllor som jag umgåtts med under hela mitt vuxna liv, inspirerar mig att berika Midnattsropets alla läsare med det skrivna budskap, som i många avseenden inte är vare sig modernt eller populärt, men väckande, upplysande och livgivande; en skatt som är ovärderlig för andlig tillväxt och en kristen frimodighet, som har med sig stor lön.

Vad vet egentligen kristna trosbekännare om väckelsekristendom, protestantism och katolicism? Vad lägger man i sådana begrepp som statskyrka, frikyrka och friförsamling? Är det viktigt att åtminstone äga elementär kunskap om vad bibeln lär om rättfärdiggörelse, helgelse, efterföljelse, barnaskap, medborgarskap.lärjungaskap och Jesu tillkommelse? Är det likgiltigt vilken Kristusbild man har? Kan oförenliga motsatser, med avseende på tro och lära ändock ge ett apostoliskt innehåll för enhet och frihet?

Kyrkorna har åtagit sig att genom sitt lärarämbete bringa klarhet i vitala frälsningsfrågor av denna karaktär. Men de är själva så avfälliga, att de i sin brist på sann kunskap och auktoritet med olika terapier erbjuder skuldbelagda och syndöverbevisade människor horisontalplanets "vetenskapli-

ga" lösningar, och de sprider sin desinformation genom sina populistiska medier, där livslögnerna blir njutbara genom utstuderade färger och former.

Vad är egentligen sekt och kyrka, och vad är det som leder fram till klosterliv, skökoväsen och styggelser? I ordnar och kongregationer utöver hela vår jord, där korstecken, vigvatten, rökelse, krisma, radband, bilder, helgon och reliker, svart magi och besvärjelser, riter, liturgier för enskild andakt och offentlig gudstjänst gjort det vigda kyrkorummet till avskyvärda avgudatempel med hedniskt mångguderi. "Så var det icke från begynnelsen!" Men hur, och varför blev det så?

Det var exakt samma orsaker som då en känd och omskriven Guds nasir i en alldeles för närgången kurtis och lek med en vidlyftig sköka, i förtroglighet avslöjade sin enastående hemlighet och omedelbart blev av med sina gudomliga kännetecken. Scenen förändrades snabbt, ty nasiren hade som genom ett trollslag förlorat synen, kraften och friheten.

Kan man tänka sig något vidrigare religiöst spektakel än det trolleri och bedrägeri som sägs äga rum 400.000 gånger per dygn, då prästerna genom sitt hokus pokus påstås förvandla bröd och vin till Kristi lekamen och blod? Varifrån har detta urfalska prästerskap fått sina ämbetskläder?

Alltsedan min sjukdomsperiod för omkring ett år sedan har jag mer än någon gång förut brottats med dessa angelägna frågor och förnummit en eld i mitt inre för att möta detta kunskapsbehov med ett bibliocentriskt och uppfordrande väckelsebud. Födslovåndorna för denna bok har varit intensiva och utdragna, men mycket arbete och svag ekonomi har varit alltför konkreta hinder för förlossningen.

Jag tror att det är många av mina trofasta förebedjare och medarbetare som delar min kamp för utgivningen, och vill ta ett krafttag för att boken finns hos er alla senast den dag då jag blir folkpensionär. Det är inte långt dit; endast åtta månader!

Just när jag hunnit mana till stöd för utgivningen av min bok, så får jag det glada beskedet att vår omtyckta och efterlängtade sångbok Särlaregn är färdigsatt. Många har frågat när nytryckningen kan tänkas vara klar. Programmet är att Särlaregn ska vara utgivningsklar före pingst. Därför välkomnar vi just nu allt det stöd som kan ges för att klara kostnaderna för nytryckningen. Med detta nummer av tidningen Midnattsropet följer ett inbetalningskort som förmedlar din gåva.

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA TEL 08-627 55 55
ANSVARIG UTGIVARE: Arne Imsen
I REDAKTIONEN: Arne Imsen, Stina Fridolfsson, Ulla Näsholm, Arne Björkman.
LAYOUT: Mikael Eliasson
UTKOMMER 6 GÅNGER OM ÅRET.

Sändes fritt till intresserade som meddelar red. namn och adress. Gåvor till tidningen och litteraturmissionen mottages tacksamt på pg. 495 46 24–5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Deet sker genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion. Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

I DETTA NUMMER...

ULLA NÄSHOLM/PILGRIMSSKOLAN – OLAGLIG UNDERVISNING? *Familjen Eliasson har efter åtta års undervisnig i hemmet med sina barn fått avslag. De kämpar nu i Kammarrätten för den angelägna rätten till hemundervisning.* **2**

JAN EGIL HAFSAHL/ISRAEL MELLANÖSTERN OCH FREDEN? *I en artikel, grundligt historiskt dokumenterad och insatt i profetiskt framtidsperspektiv, tar författaren upp en av världspolitikens mest brännande frågor.* **6**

ARNE IMSEN/ALLT GUDS RÅDSLUT TILL FRÄLSNING. *Bibelstudium över vilka ödesdigra konsekvenser det blir när man förkunnar ett stympat evangelium, och även hur församlingen ska bevaras i segerställning.* **12**

ARNE BJÖRKMAN/HELHETSMEDICIN – EN OCKULT VÄG TILL HÄLSA. *Ytterligare ett område behandlas här i serien om nyandliga rörelser. En hel del medicinsk "vetenskap" är påverkad av ockulta krafter, ger författaren här information om.* **20**

...och naturligtvis mycket mer!

Konflikten i Mellanöstern är ett av världspolitikens mest brännbara ämnen. Men problemet är av sådan karaktär och har så djupa rötter, att man inte kan förstå dagens situation utan att känna till den historiska bakgrunden. Och då finner man att politiska tilldragelser blir brickor i en större verklighet än profanhistorien.

AV JAN-EGIL HAFSAHL:

ISRAEL, MELLANÖSTERN OCH FREDEN?

Ämnet "Mellanöstern" uppenbarar ett komplex av politiska, sociala, kulturella, etniska – och framför allt *religiösa* motsättningar och intressen.

Att låta subjektiva känslor, framför ett objektivt stadfäst vetande lägga grunden, är snubblande nära. De förståndsmässiga fallgroparna är legia, eftersom politik och teologi i så hög grad är infiltrerade i varandra.

Sätter vi likhetstecken mellan bibelns teokratiska och samtidens demokratiska Israel, blir resultatet lätt en politiserad teologi eller en teologiserad politik: där vi med bibeln i hand närmast känner oss programförpliktade till att försvara varje handling den israeliska staten begår, och varje synpunkt den står för.

Att närmast avskriva allt som sker i det politiska Israel som ointressant och väsensfrämmande för biblens budskap, verkar å andra sidan inte vara en främmande tanke för många moderna bibeltolkare. Tanken att "det andliga Israel", kyrkan, helt har övertagit det jordiska Israels roll, "ersättningsteologin", har med sina rötter tillbaka i Origenes och Augustinus, fått ny vind i seglen, speciellt under de sista årtiondena.

I ett studium över vad som sker i länderna i Mellanöstern idag, kan vi ändå aldrig komma bort ifrån det faktum att politiska händelser i hög grad bebådar eller stadfäster Skriftens profetiska förutsägelser. Att kung Nebukadnessar i sin tid blev kallad "Guds tjänare" då han med sitt politiskt motiverade angrepp på Juda lägger Jerusalem öde och för folket i fångenskap, stadfäster en sådan tanke – att politiska tilldragelser blir brickor i en större verklighet än profanhistorien.

Konflikten i Mellanöstern är av en sådan karaktär och har så djupa rötter, att man omöjligt kan förstå dagens händelser utan en bakgrund i historien. En exposé över historiska händelser är därför tvingande nödvändigt om vi önskar en större helhetssyn över ett av världspolitikens mest brännbara ämnen genom flera decennier.

Palestinas tidiga historia

Palestinas tidigaste historia hänger samman med de semitiska folkvandringarna. Historiens äldsta kända invandrare till området är kananéerna,

som kom ca. 2500 f.Kr.

Hebréerna, som vi känner dem från bibelns undervisning om nomaden Abraham och hans familj, kom till de palestinska landområdena ca. 2000 år f.Kr. Landet var då i huvudsak kontrollerat av kananéerna. Senare utvandrade Abrahams efterkommande till Egypten – innan de återvände tillbaka ca 1400 f.Kr. I kamp mot kananéerna erövarade hebréerna delar av Palestina – och områdena väster om Jordanfloden. År 1052 f.Kr. upprättade Saul det hebréiska konungadömet, som senare styrdes av David och Salomo. År 932 f.Kr. blev konungadömet delat i Nordriket, Israel, som bestod av tio stammar, och i Sydriket, Juda, med sina två.

Det nordliga konungadömet gick under år 722 f.Kr. då assyrierna erövrade det. Det sydliga blev intaget av babylonierna år 605 f.Kr.

Efter upplösningen av de hebreiska konungadömena, följde en rad erövrare. Perserna erövrade landområdena från babylonierna, innan Alexander den store lade det under grekisk kontroll (332–323 f.Kr).

Under de år som följde blev Palestina ett slagfält mellan stridande intressen från egyptisk och syrisk sida, med båda parter som segerherrar olika tider. Försök att påtvinga befolkningen hellenismen ledde år 168 f.Kr. till uppror, som medförde 100 års hebreisk dominans, den s.k. mackabéertiden. Den tog i sin tur slut med den romerska erövringen år 63 f.Kr.

Den arabisk-islamska erövringen av Palestina skriv er mellan åren 634 till 1096 e.Kr., innan korsfararna kontrollerar landet, 1096–1291. Mamelukperioden, mongolerna (1291–1516), följs så av Ottomanstyret som varade i ca 400 år, endast med korta avbrott av egyptiska styrkor och Napoleons härar, innan britterna praktiskt taget övertar området som kolonialmakt år 1917, efter att ha trängt bort turkarna.

Palestina är varken ett judiskt eller arabiskt namn. Det kan härledas till gamla tidens filistéer, en relativt okänd folkgrupp från en eller annan plats i den grekiska världen, troligtvis från Kreta. Dessa slog sig ned längs Medelhavskusten, också i Palestina. Detta namn dyker upp som namn på landet efter det att grekerna (Alexander den store) övertog makten.

Även om filistéerna då, politiskt, inte längre spelade någon roll, var kännedomen om att det tidigare hade varit ett folk som stammade från grekerna här, nog för att grekerna skulle använda ordet Philistia (Palestina) om det land de nu behärskade. Detta är namnet som följer med vidare i historien.

Det betyder inte att dagens palestinier kan hävda att de är direkta efterkommande av de gamla filistéerna. De dog ut eller blev assimilerade och utgjorde aldrig någon stor folkgrupp.

I alla århundraden har namnet Eretz Israel – Israels land – eller helt enkelt Ha'aretz – Landet – varit judarnas beteckning på samma landområde.

Den förste Aliyah

Under historiens växlande tider har det alltid funnits judar – och palestina-araber – boende i Palestina. Omkring 1880 var den totala befolkningen i området ca 400 000. Av dem var 25 000 judar. Det var emellertid föga som under denna tid påminde om "landet som flyter av mjölk och honung". Ockupanternas härjningar hade satt sina tydliga spår.

År 1862 utkom boken "Sinai and Palestina" aav A P Stanley, som tillsammans med prisen av Wales, senare kung Edvard VII besökte landet. Han skriver:

"Mer än något annat land i världen, är det ruinernas land... Icke i något land är det så många av dem, inga platser utgör de så stora proportioner i byar och samhällen som framdeles existerar. I Judéen är det knappast en överdrift att säga, att medan det mil efter mil inte finns tecken till liv eller bosättning, bortsett från en getflock på åssluttningen här och där, eller några kvinnor samlade vid brunnarna, finns det knappt en åstopp bland alla inom synhåll som inte är täckt av rester från ett fort eller en stad från svunna tider."

Den första stora judiska invandringen, aliyah, 1882, skapade få problem mellan judar och araber. Att judarna utförde uppköp av jord, speciellt från frånvarande godsägare, blev i stort sett hälsat med begeistring av den palestinsk-arabiska fellah (bonde). Vi kan notera att exempelvis Jizreel-dalen fram till 1897 tillhörde endast två personer: Den östliga delen den turkiske sultanen, och den västlige den syriske bankiren Sursuk.

Den judiska immigrationen höjde levnadsstandarden för de palestinska araberna; de gav dem arbete, högre lön, skapade en marknad för deras jordbruksprodukter och skrev upp taxeringen av landområdena. De judiska bönderna introducerade nya jordbruksmetoder, som förbättrade jorden och möjliggjorde nya typer avel som senare kopierades av de arabiska bönderna. Israels nuvarande utrikesminister Shimon Peres skriver i sin bok "David's Sling" från 1970:

"Landet var för det mesta en tom öken, med bara få öar av arabisk bosättning, och Israels brukbara jord idag blev verkligen återvunnen från sump och vildmark."

Denna, och liknande utsagor, blir av dagens palestinier, av förståeliga skäl, på det bestämdaste tillbakavisade och framställda som lögnaktiga myter.

Theodor Herzl– "den judiska statens fader

Ett oomtvistbart faktum är det däremot att det, innan de stora judiska invandringsvågorna började, inte fanns en speciell palestinsk nationell känsla eller ett tydligt avgränsat palestinskt samhälle. Palestinierna var araber, och barn av den arabiska kulturen. Under den palestinska resningen blev exempelvis militärkommunikéerna från ledningen för "den palestinska revolutionen" år 1936 underteckat med "Syd-syrien", och inte "Palestina".

Sionismen

Sionismens framväxt är oupplösligt knutet till den ungerske juridikstuderanden och tidningsmannen Theodor Herzl, "den judiska statens far".

Det var Dreyfusaffären som började hösten 1894, och den uppflammande antisemitismen som följde i dess kölvatten, vilken överbevisade Herzl om nödvändigheten av en egen judisk stat. I boken "Der Judenstaat" (1896) redogjorde Herzl, nu bosatt i Österri ke, för sina tankar – och sammankallade samtidigt till den första sionistkongressen, som hölls i Basel i Schweiz år 1897.

Herzl formulerade tankarna om den "politiska sionismen" som begärde politiska förberedelser för den slutliga massimmigrationen. Herzl var följaktligen kritisk till den första aliyah, rett och slätt för att immigranterna hade kommit till landet i all stillhet. Efter flera misslyckade samtal med många av världens ledande statsmän, uppgav Herzl tanken på en egen judisk stat belägen i Palestina, och gick istället in för "Det Nya Palestina", beläget i Uganda (Brittiska Östafrika, idag Kenya). Förslaget lades fram på den sjätte sionistkongressen (1903), men avvisades med stor majoritet. Motståndar-

na till förslaget anfördes av en rysk sionistdelegation ledd av Chaim Weizmann, mannen som efter Herzls död år 1904 blev rörelsens ledare de kommande decennierna. Herzl blev efter sin död själva symbolen på sionisternas konsensus – och till och med hans argaste motståndare blev åter hans beundrare.

Balfourdeklarationen

Chaim Weizmann kom, genom sina många samtal med brittiska ledare, att spela en central roll vid utformningen av den sk "Balfourdeklarationen", där Storbrittannien den 2 november 1917 förklarade sig beredda att med välvilja se på upprättandet av "ett nationalhem för judarna i Palestina". Att Balfourdeklarationen blev utfärdad av fruktan för att Tyskland skulle förekomma Storbrittannien med en liknande förklaring, och därmed få sioniströrelsens sympatier vid en tidpunkt då kampen om Palestina mellan de europeiska makterna var som intensivast, bekymrade inte de sionistiska ledarna det minsta, utan de hälsade deklarationen med begeistring. "Politisk" och "praktisk" sionissm gick nu hand i hand – och nya judiska immigrationsvågor slog mot Palestinas stränder.

År 1920, efter långvariga förhandlingar mellan Frankrike och Storbrittannien, fick Storbrittannien mandat över Palestina. De skyhöga sionistiska förhoppningaarna blev inte infriade och fick en allvarlig knäck, speciellt efter det att britterna, av arabiska hänsyn, försökte att dämpa den judiska invandringen.

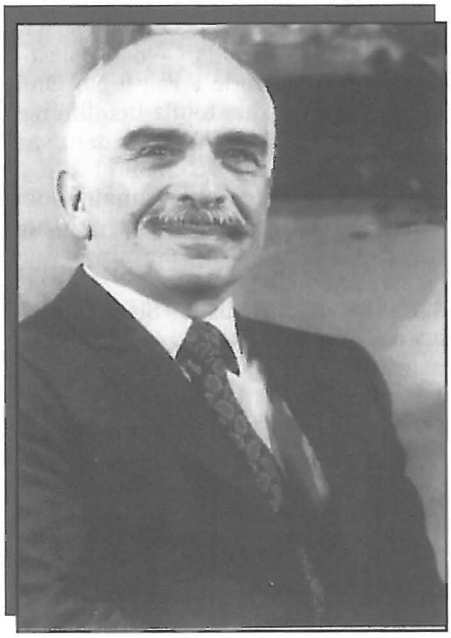
Transjordanien

Storbrittanniens stora svek mot det judiska folket skedde år 1922. Stick i stäv mot mandatbestämmelserna, blev hela 4/5 – eller 80% – av det landområde som skulle ha blivit det judiska nationalhemmet, avskilt till en arabisk stat, Transjordanien – en stat fullständigt utan historiska rötter. Kungen, amir Abdullah Ben–Hussein, hämtades från det nuvarande Saudiarabien, och placerad på tronen i Amman.

Då mandatordningen upphävdes år 1946, erkändes området som "Det hashemitiska kungariket Jordan", för att därigenom understryka tillhörigheten till den hashemitiska dynastin, med rötter tillbaka till profeten Muhammed. Under det judisk-arabiska kriget, 1948–1949, blev också området Västbanken annekterat och inlemmat i det hashemitiska riket.

Kung Abdullah blev mördad år 1951, och kungatronen ärvdes av hans sonson, kung Hussein, som från 1952 gav landet namnet Jordanien. Kung Hussein, som också är dagens politiska överhuvud i Jordan, är enligt det jordanska informationsdepartementet, den 39:e i direkt nedstigande led av profeten Muhammeds efterkommande efter den manliga linjen av profetens dotter Fatima.

Området för det judiska nationalhemmet var nu reducerat till c:a 20% av det först tilltänkta området.

Kung Hussein -
Jordaniens statsöverhuvud från 1952

Delningsplanen

Brittisk ovilja kunde inte hindra en fortsatt ström av immigranter till Palestina. Från 1930– 1939 kom hela 145.000 judar till landet. Nazismens frammarsch i Europa var en betydande pådrivare. Sionismens huvudkvarter i London, och dess ledare Chaim Weizmann, fick under den tiden en klar utmanare i Jerusalem, ledaren för "Den judiska byrån i Palestina", David Ben Gurion.

Palestina-araberna såg den ökande judiska invandringen som ett hot. Det var under dessa år, det vi idag kallar den palestinska nationalismen, palestina-arabernas nationalkänsla för landområdet Palestina, väcktes till liv. År 1936 kom upproret. Med 15.000 man till vapen, delvis stödda av omkringliggande arabiska stater, kämpade palestina-araberna mot britter och judiska nybyggare i hela tre år innan upproret var totalt kväst.

Den politiska sionismens beslut om att uppskjuta immigrationen i väntan på en formell internationell tillåtelse att bosätta sig i Palestina, visade sig ödesdiger för många under åren som följde. Hitlers massutrotning av judarna, Holocaust, hindrade minst 6 miljoner judar från att någon gång nå Eretz Israel.

Den 29 november 1947 beslöt FN:s huvudförsamling en delning av rest-Palestina i två självständiga stater, en judisk och en arabisk, samt en internationalisering av Jerusalem. Judarna godtog planen – inte palestina-araberna. Storbrittannien tillkännagav att eftersom araberna inte hade godtagit delningsplanen, ville mandatregeringen inte samarbeta om att genomföra den, och ville avsluta mandatet den 15 maj 1948.

Staten Israel

Till tonerna av nationalsången Hativka, förklarade David Ben Gurion, under ett massmöte i Tel Aviv, staten Israel upprättad den 14 maj 1948. Dagen efter gick fem arabiska grannland – Egypten, Libanon, Syrien, Irak och Transjordanien, till angrepp mot den nyupprättade nationen. Den nya staten hade en befolkning på c:a 630.000 judar och c:a 150.000 araber. Angriparländerna representerade en befolkning på runt 30 miljoner.

Mot alla politiska odds gick Israel segrande ut ur striden. Vid vapenstilleståndet år 1949 hade emellertid Transjordanien utvidgat sitt landområde till att också innefatta hela Västbanken (Judéen och Samarien), samt delar av Jerusalem. Egyptierna hade ockuperat området Gaza.

Egyptens historia

Låt oss för ett ögonblick vända blicken mot Egyptens tidigare historia.

På 1400-talet f.Kr. blev Egypten, under Totmose III, en verklig stormakt, som sträckte sig från Nubien i söder till Syrien i norr. Riket blev, som världsvälde betraktat, försvagat under gossekungen Tut-ankh-Amon – och trots flera fälttåg från Ramses II:s och Ramses III:s sida, miste landet sina besittningar i Asien. Nedgången fortsatte, och Egypten blev snart ett lätt byte för främmande erövrare; libyer, assyrier, perser och greker. Alexander den stores general Ptolemaios grundlade den ptolemeiska dynastin, som åter lyfte Egypten politiskt – och gjorde staden Alexandria till den hellenska kulturens världscentrum.

År 31 f.Kr. intog Augustinus landet, och under romerskt herravälde förföll Egypten igen. Vid Romarrikets delning kom Egypten in under det Östromerska riket, och blev år 640 e.Kr. erövrat av araberna. År 1517 intogs Egypten av turkarna – en tid av förfall, som avbröts först under 1800-talet, då europeiskt kapital och Suezkanalens byggande öppnade för brittisk kontroll över området.

Gamal Abdel Nasser

År 1922 blev Egypten, i likhet med Transjordanien, en "självständig monarki", med kung Fuad på tronen. Den brittiska dominansen upphörde inte förrän Fuads efterföljare Faruk störtades, och general Mohammed Naguib förklarade Egypten som republik den 18 juni 1953, med sig själv som lan-

dets förste president. Presidenttiden blev kortvarig, och i februari 1954 måste Naguib träda tillbaka och överlåta tömmarna till den då 36 år gamle översten Gamal Abdel Nasser.

Nassers anhängare brukade kalla honom "al Raïs", föraren, liksom Mussolin i hade varit "Il Duce" och Hitler "Der Führer", Med fantastiska storhetsdrömmar, där Egypten utgjorde den naturliga ledarrollen bland alla arabiska länder – i hela Afrika – och senare för hela den tredje världen, trollband Nasser sina anhängare. Allt som gick fel var Israels och de europeiska imperalisternas fel. Västmakterna var ändå viktiga för uppbyggandet av Egyptens första storhetsmonument, "Aswan-dammen". Samarbetet med USA och Storbrittannien strandade emellertid, och det blev Sovjetunionens flagga som kom att vaja sida vid sida med den egyptiska.

Suezkanalen

År 1956 beslutade Nasser att Suezkanalen skulle nationaliseras, eftersom kanalsällskapet var inregistrerat i Egypten. Nationaliseringen stängde Tiransundet, och därmed Israels hamn mot söder, Eilat. Frankrike och Storbrittannien gick i krig mot Egypten som huvuddelägare i Suezkanalen. Israel slogs för navigeringsfriheten, och mot såväl egyptiska som jordanska styrkor, som ansåg tiden vara inne att rikta ett dödligt slag mot lilleputtstaten. Israel vann mer än tio år med relativ fred.

Upprustning

Under perioden mellan 1956 och 1967 ingick Sovjetunionen avtal om vapenleveranser till följande arabiska länder: Egypten, Syrien, Irak, Jemen, Algeriet, Sudan, Sydjemen och Libyen. Vapnens samlade värde blev anslaget till 6,7 miljarder dollar. Under samma period mottog Israel vapen från USA till ett värde av 1,35 miljarder dollar och ett ekonomiskt stöd på 420 miljoner dollar. Mellanöstern var väl rustat både till sexdagarskriget 1967 och Yom Kippurkriget 1973.

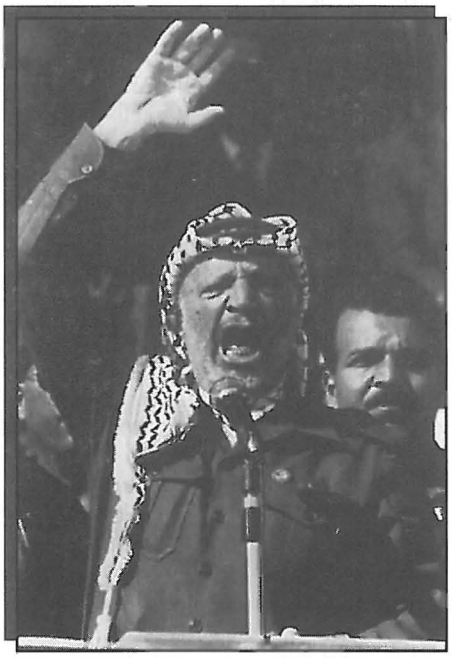
Fatah och PLO

Tanken på en hemlig organisation som skulle sända sabotörer mot Israel, började gro i mitten av 50– talet under namnet Fatah. Flera av ledarna för organisationen var studenter från egyptiska universitet, med Mohammed Ghenajim och Beshir el-Maghribi som grundläggare. En av organisationens tidigare medlemmar, ingenjörstudenten Yasser Arafat från Kairo-universitetet, ryckte snart åt sig initiativet, och beklädde snart ledarposten inom Fatah.

I september 1963 blev Ahmed Shukairy anmodad av den arabiska ligan att forma en organisation för bekämpning av staten Israel – och till frigörelse av det palestinska folket. Den 22 maj 1964 hölls den första palestinska nationalkongressen i Jerusalem, och organisationerna Den palestinska frigörelseorganisationen, PLO och Den palestinska frigörelsearmén PLA, blev presenterade för åhörarna.

Folkfronten för frigörelse av Palestina (Wadi Haddad) och Svarta juni (Abu Nidal-gruppen), utgjorde andra organisationer med samma överordnade mål: Staten Israels förintande.

År 1969 samlade sig alla organisationerna under paraplyt PLO, med den tidigare Fatah-ledaren Yasser Arafat som förman. Nödvändigheten av att hålla ihop i kampen mot Israel hade blivit helt uppenbar under kriget 1967.

Yasser Arafat -
PLOs talesman sedan 1967

Sexdagarskriget

Det var en enorm övermakt som marscherade upp mot gränserna till det lilla Israel. Araberna disponerade drygt 3000 stridsvagnar, israelerna 800. Över 1000 sovjetiska flygplan hade blivit överförda till de arabiska ländernas flygvapen. Det israeliska flygvapnet omfattade 350. Statsminister Levi Eshkol, som år 1963 hade övertagit efter Ben Gurion, var vacklande och osäker. Israels utrikesminister Abba Eban sändes till Paris, London och Washington, men kom hem med tomma händer.

Den som däremot såg ut att bevara fattningen i det allmänna kaoset som rådde, var segerherren från Sinaifälttåget år 1956, Moshe Dayan. Den 1 juni 1967 blev han utnämnd till försvarsminister. Måndagen den 5 juni slog Israel till. 300 egyptiska flyg blev tillintetgjorda under de tidiga morgontimmarna. I Sinaiöknen körde tre israeliska pansarkolonner fram mot väst i kustområdet, ledda av general Ariel Sharon, samtidigt med att en mindre pansarstyrka företog en avledningsmanöver från den sydliga delen av Negevöknen.

Efter fyra dagars kamp stod israelerna vid Suezkanalen. En egyptisk här på omkring 100.000 man hade upphört att existera. Resterna av tusentals fordon – däribland 700 ryska stridsvagnar – låg spridda över hela öknen.

Efter att ha tillintetgjort det egyptiska flygvapnet på morgonen den 5 juni, gjorde sig israelerna av med flygvapnet i Jordan och Syrien samma eftermiddag. Jordanierna kämpade för Jerusalem.

"La Shana haba be Jerusjalajim" – nästa år i Jerusalem, har från medeltiden och framåt alltid varit avslutningsorden för det judiska påskfirandet. Onsdagen den 7 juni kl 14.00 höll Moshe Dayan och hans soldater andakt vid Klagomuren i den gamla staden. Århundradens hopp under landsflykt och förföljelse hade gått i uppfyllelse.

Lördagen den 10 juni – krigets sjätte dag – var Golanhöjden i israelernas händer. De syriska soldaterna hade tidigt på morgonen flytt hals över huvud. Vid vapenstilleståndet den 10 juni 1967 hade situationen i Mellanöstern blivit totalt förändrad. Medan stormakterna hade suttit som passiva och rådvilla åskådare, hade Israel tagit kontroll över ett område tre gånger större än landets ursprungliga territorium.

Svarta September

Nödvändigheten av en samlad palestinsk/arabisk motståndsfront var, som sagt, uppenbar.

Det palestinska ledarskapet, som höll till i Jordan, blev från denna tid en central faktor i den arabisk-israeliska konflikten. Terroraktiviteter, med dråp och lemlästning av israeliska civila, blev dagligt stoff i världens olika nyhetsförmedlande medier.

Palestinierna formade snart sin egen militärstyrka och sociala och politiska institutioner i Jordan – och konkurrerade därmed med de jordanska myndigheterna. Innan 1970 hade palestinierna kommit långt i byggandet av en egen PLO-stat innanför det jordanska kungadömet. I den bittra strid som följde (september 70–juli 71), tillfogade "Svarta September" den jordanska hären PLO ett fullständigt militärt nederlag, och gjorde slut på PLO:s militära närvaro i Jordan – och PLO:s huvudkvarter flyttades till Libanons huvudstad Beirut.

Anwar Sadat

Kort tid efter det att PLO var utvisat från Jordanien, dog president Nasser i

Till fall *eller* UPPRÄTTELSE

av Ulla Näsholm

Också genom din själ skall ett svärd gå... Simeons profetia ljöd över Maria. Hon hade på ett märkligt sätt tagits ut för Herrens tjänst. "Se, jungfrun skall bliva havande och föda..." Tecknet. Hon skulle föda Guds son till jorden. Änglauppenbarelsen när Jesus föddes, de vise män som kom fjärran ifrån för att ge den okände konungen sin hyllning visade Maria att Guds avsikter var uppenbarade – hon var utsedd att föda Messias. Förutom att föda Jesus till jorden skulle Maria tillsammans med Josef, ta hand om, vårda och nära det barn de fått i sin vård.

Efter gängse sed gick Josef och Maria till templet för att på den åttonde dagen bära fram Jesus och offra. Det var då de mötte Guds tjänare, Hanna, som tjänade Gud med böner och fasta i helgedomen och Simeon. Simeon kom "genom Andens tillskyndelse" till templet när Jesus frambars. Det var en underbar profetia han förmedlade.

– Herre, nu låter du din tjänare gå hem, i frid som du har lovat. Ty mina ögon har skådat frälsningen som du har berett åt alla folk, ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och härlighet åt ditt folk Israel.

– Detta barn skall bli till fall eller upprättelse för många i Israel och till ett tecken som väcker strid – ja, också genom din egen själ skall det gå ett svärd – för att mångas innersta tankar skall komma i dagen. (Luk 2:29–34)

Maria lyssnade, glad, förväntansfull, kanske bävande inför tanken att den Högste ville använda henne som sin ringa tjänarinna att vara med och uppfylla löftet Gud gett sitt folk. Hon begrundade storheten i att få ställa sig till Guds förfogande och på ett påtagligt sätt bära ut Jesus till människorna.

Också genom din själ skall ett svärd gå... Säkerligen funderade Maria på de orden under den tid som följde. Kanhända tänkte hon mera på dem när Jesus tillsammans med sina föräldrar besökte templet i Jerusalem. Jesus blev kvar i templet, medan släktingar, vänner och föräldrar reste därifrån. När man sedan upptäckt att Jesus saknades, "han var inte med i ressällskapet", återvände Josef och Maria till templet där Jesus återfanns med de skriftlärde. "Vissten I då icke att jag bör vara där min fader är", förklarade Jesus till sina undrande föräldrar. Det var som svärdets konturer började ta form, profetian var på väg att uppfyllas för Maria.

Jesus växte upp och när han var trettio år framträdde han för folket, enligt judisk sed, tidigare var inte brukligt. Så gick han omkring "gjorde väl och hjälpte alla", botade sjuka tom uppväckte döda. Han gav de hungrande bröd, stillade storm, talade med makt och myndighet om Guds rike till skarorna. Nog fanns det skäl att vara glad, ja, stolt över en son som på ett sådant överlåtet och osjälviskt sätt tjänade Gud.

Vid Jesu första underverk då han förvandlade vatten till vin var också Maria närvarande. Det var vid bröllopet i Kana. Vinet hade nästan tagit slut och Maria gick fram till Jesus och förklarade situationen. "Kvinna låt mig vara...." svarade Jesus. Ytterligare en bekräftelse på att banden skulle slitas, svärdet redo att utföra sitt verk, måhända Maria tänkte.

Tiden gick och korset närmade sig. Inte ens Jesu handplockade lärjungar, dem han undervisat om Skriften och den väg han skulle gå och vad som skulle hända med honom, hade i första skedet förutsättningar att kunna förstå vad Jesus menade. Lida och dö. Ja, hade de inte lidit och skulle de inte också låta sina egna ambitioner dö. Jesus skulle ta över riket och romarna ge sig av från Israels område. Ungefär så tänkte lärjungarna och i ännu högre grad folket som önskade komma ifrån det romerska oket. De ville ha frihet och oberoende och nu hade Jesus kommit. Han skulle bli deras konung – den Messias Skriften hade utlovat; befriaren man så intensivt väntade på – och givetvis tänkte man i politiska banor.

Att Guds rike "är invärtes i eder" och inte handlade om att rycka till sig politisk makt, att bli något i den här världen var något som lärjungarna inte förstod förrän efter Jesu uppståndelse. DÅ, när proportionerna ändrats, meningen av Jesu ord började uppenbaras och man kunde se med andliga ögon på det skeende som bibeln uttalar sig om, hade lärjungarna ett annat tänkesätt, andra värderingar och ett nytt perspektiv.

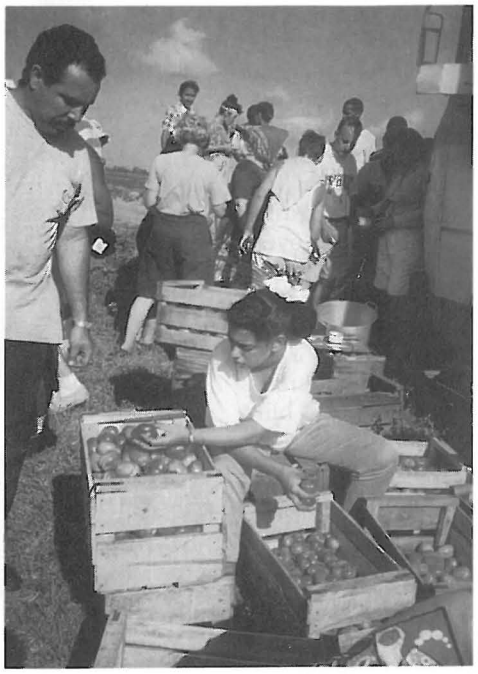
Också genom din själ skall ett svärd gå.... Maria tog del av profetian, gömde den i sitt inre. Vid korset då Jesus Guds son, löftets hela uppfyllelse dog var det som svärdet gjorde sitt slutliga verk i hennes liv. Det Gud hade gett var på väg att dö – hur kunde detta ske? Var det möjligt att det skulle sluta på ett sådant sätt? Maria, lärjungarna, folket som hoppats så mycket, som sett Guds storhet och löftenas uppfyllelse genom Jesus Kristus. Var alting bara slut, hade man misstagit sig, var inte Jesus den Messias de väntat på?

Isak, sonen Abraham fått på sin ålderdom, skulle offras. Hur var det möjligt, han var ju löftessonen utbedd, utlovad och skänkt av Gud? Abraham förstod inte riktigt Guds avsikt, men litade på honom. "Uppväcka honom från de döda", det var fullt möjligt trodde Abraham. Och från döden fick han honom tillbaka liknelsevis talat, säger bibeln.

Lärjungarna, Maria och andra; skriftlärde, fariséer och fromma hade inte de kunskap om Abraham och hans historia, hade de ingen tro på att Gud var mäktig att uppfylla sitt löfte, att det efter dödens natt skulle följa en uppståndelsens morgon? De som visste så mycket, hade sett och hört, var inte Gud levande och fortfarande mäktig för dem?

Är det inte så människor, också troende reagerar och handlar? Men svärdet måste göra sitt verk, domen gå över varje troendes liv. Svärdet, det som åtskiljer själ och ande, märg och ben måste gå över dens liv som vill låta det ske, låta Gud handla på sitt eget suveräna sätt för att så visa sin väg för människan. Gud är densamme, han handlar med människor på samma sätt också idag. Hans väg är densamma, hans vilja att var och en skall följa honom som har besegrat synden, sjukdomen och döden och som vunnit en evig förblivande seger.

Rapport från Cuba

Vänner från församlingen i Nueva Gerona tillfrågades av de statliga myndigheterna om hjälp vid tomatskörden. Stina och Ulla var med på fältet för att senare tillsammans med trossyskonen åka till playan.

Ulla Näsholm:

Den tunna, anspråkslösa morgontidningen berättade om jordbävningens offer i Japan, där 5.000 människor miste livet och över 300.000 blivit hemlösa. TV upplyste om krig, det senaste mellan Ecuador och Panama. Nyhetsrapporteringen är kort och summarisk – mesta tiden ges till information om hur väl man lyckats på olika områden. Platsen är Havanna, huvudstaden på Cuba, där vi just nu befinner oss. En mycket speciell semesterresa där vi upplevt hur Gud leder och öppnar dörrar när man överlåter sig åt hans ledning och hjälp i alla situationer.

Allt vi hört, sett och möter talar sitt entydiga språk: Tiden är kort, och Jesus kommer mycket snart. Tiden att verka är kort. Genom kontakter med församlingar och grupper här har vi sett att Gud förbereder sin församling för att snart flytta hem till Honom. Väckelsen är ett faktum. Människor upplever frälsning och beslutar sig för att följa Jesus Kristus. Ett övervägande antal ungdomar i varje församling sjunger, beder, vittnar och lever för Jesus. Under den senaste tiden har restriktionerna mildrats – man samlas mera fritt till evangeliska möten. Det finns en andlig hunger och ett behov efter andliga realiteter.

Det är dock inte den nyvunna friheten som åstadkommit detta. Vi har mött människor, märkta av ålder och umbäranden, som levt för Jesus i hela sitt liv; sedan tiden före revolutionen. Fortfarande är de aktiva i bön och vittnesbörd. De har fått se frukt av sina ansträngningar och sin trohet mot evangelium. Människor samlas i skaror; många blir frälsta och döpta. Kyrkor av enklaste slag konstrueras – de flesta av dem är vad vi skulle kalla "svartbygge". Något tillstånd att bygga finns sällan, men de troende betalar de böter man kan ådömas för detta, och fortsätter att med gemensamma ansträngningar bygga vidare.

Situationen på Cuba är svår. Hyllorna i butikerna gapar för det mesta tomma – också de butiker där man uteslutande får handla med dollar, har inte särskilt stort utbud. Skolor och sjukvård fungerar relativt bra och är kostnadsfritt för medborgarna, än om det är stor brist på material. Människorna på Cuba är i allmänhet välutbildade, generösa och vänliga. Under de resor vi gjort i landet har vi mött många fantastiska människor; öppna och hjälpsamma. För bara några år sedan var det förbjudet för cubaner att umgås med eller ens prata med turister. Fortfarande kan man känna eller ana det betryck och den beklämning som vilar över folket. Friheten är beskuren, och man är alltid osäker på hur långt den sträcker sig. Vissa typer av arbeten, särskilt statsanställning, tillåter inte att man bekänner sig som kristen.

Förutom olika församlingar och kyrkor som nu arbetar med växande frihet, finns också en utbredd religion "santeria" – något woodo-liknande. Man har någon mystisk offertjänst och tillbeder andar. Människor söker något utöver det synliga, jordiska, och just denna form av mystik attraherar många människor. Det finns något mörkt och skrämmande över denna religionsutövning, som tydligen opererar under katolska kyrkans beskärm. Men i sanning har vi sett att evangelium kan övervinna också de mörkrets krafter som opererar på detta vis.

Revolutionen – ateismens evangelium – får vika för Guds kraft, i det att människor blir frälsta och försonade med Gud. Tillsammans med många trossyskon från Cuva får vi vänta Jesus Kristus tillbaka. Maranataropet ljuder – Jesus kommer!

Hälsningar från *Ulla Näsholm*

Stina Fridolfsson:

Frid, kära syskon!

Vi önskar verkligen att ni genom dessa rapporter kan bli stimulerade i hoppet, tron och tjänsten för Jesus Kristus, som vi blivit. När vi kom hit till Cuba, väntade vi oss möta många svårigheter på grund av landets isolering och att någon hjälp från f.d. Sovjetunionen inte längre kommer. Och visst finns problemen. Mycket dåliga kommunikationer; bensin finns bara för speciella transporter, och för övrigt är det cyklar och apostlahästar som gäller. Men just dessa svårigheter att färdas har för de kristna församlingarnas del inneburit ny fart åt väckelsen. en äldre pionjär i en pingstförsamling berättade för oss hur man när det blev omöjligt ta sig till kyrkan på kvällarna, började samlas i små grupper i hemmen; man inbjöd grannar och vänner, bad, sjöng och läste Ordet. Genom denna decentraliserade verksamhet blev många vunna för Gud. I nöden har alltid flera behov av att söka Gud. Så har det växt upp lokalförsamlingar både här och där över hela landet. Isoleringen innebär ju också att det inte är lätt att ha kontakt med internationella kyrkoorganisationer i den utsträckning som annars är brukligt i Latinamerika. En klar fördel!

Varma hälsningar till er alla!

Stina Fridolfsson

ALLT GUDS RÅDSLUT

TILL FRÅLSNING

Bibelstudium av Arne Imsen

Ett av de fenomen i människohavet som blir allt tydligare, är den nya religiositeten. Den är annorlunda till sin karaktär – den är New Age–anfrätt. Den nya religiositeten har typiska drag av New Age–filosofin.
Genom den konkreta situationen som församlingen befinner sig i har vi lättare att förstå de profetior som finns uttalade i skriften. Vi lever i en profetisk tid. På alla områden sker ting som finns förutsagda i skriften.

Då vi ser något ske, måste vi sätta in det i rätt perspektiv. Många ting som händer, skapar ju skiftande stämningslägen. En del saker gör att människor blir vemodiga, uppspelta eller fundersamma. Därför är det inte lätt att skaffa sig en helhetsbild över skeendet.

På det religiösa området har det inträffat en hel del. Det gäller därför att ha en hög andlig beredskap, så att vi inte blir offer för allt detta som verkar attraktivt på oss. Har vi inte förmåga till andebedömning eller analys, så är dessa spänningsfält så oerhörda att vi glider in i dem, slukas upp av dem. Vi blir *förförda* fastän vi kanske inte önskar det. Eller, rättare sagt, vi blir *bortförda.* Vi avlägsnar oss från själva centrum. Det kan vara en liten avvikelse till att börja med, men den blir större och större. Till slut är vi ute i periferin tillsammans med de övriga som rör sig därute.

Detta är ett mycket allvarligt andligt fenomen, och förstår vi inte vikten av vad bibeln säger, så är vi illa ute. Det finns människor som har ett förfärligt självförtroende; en självöverskattning så att de menar sig klara av allt; lösa allt och fixa allting. Dem talar jag över huvud taget inte till. Det är lönlöst. För att vi ska kunna komma rätt, måste vi ha en ambition att inte dras ut i periferin, utan komma in i centrum.

Vi läser från Hebréerbrevet: *"Låtom oss akta på varandra för att uppliva varandra till kärlek och goda gärningar; låtom oss icke övergiva vår församlingsgemenskap, såsom somliga hava för sed, utan må vi förmana varandra – detta så mycket mer som I sen huru 'dagen' nalkas."* (Hebr. 10:24–25)

Det här budskapet har sin motivering utifrån det faktum att dagen nalkas och Jesus kommer. Då finns det vissa enkla regler som Paulus presenterar för alla de kristna. Därför vill jag påstå att de här orden är skrivna just för oss som lever idag och är utsatta för centrifugalkraftens effekter.

Nu är frågan: Vilka är i centrum? Vi kan ta två stickord ur de här verserna. Det första är *"akta på varandra".* Det kräver, som alla förstår, en närhet till varandra. Men det typiska i vår tid är att man markerar distans. Det blir inte närhet i församlingen – det blir istället föreningsliv. Och det är en stor katastrof. Det måste finnas en närhet som möjliggör omsorg.

Det andra stickordet är *"förmana varandra".* Varför är dessa maningar så nödvändiga? Jo,

för att församlingsgemenskapen inte ska gå sönder. Och därför att församlingsgemenskapen är nödvändig för varenda en av oss – med tanke på Jesu tillkommelse. Och så står det att vi inte ska överge vår församlingsgemenskap, dvs. inte placera oss utanför möjligheterna till församlingsomsorgen.

Det är i församlingsgemenskapen detta ska ske. Och församlingsgemenskap är inte föreningsgemenskap; det är något betydligt djupare.

Nu ska vi undersöka vad som är viktigt för oss att iaktta just i den tid vi liver, då vi upplever att Jesus kommer snart; att Han står för dörren. Därför ska vi läsa några bibelord som aktualiserar de svårigheter vi har. De är unika med avseende på sitt inflytande:

"Då svarade Jesus och sade till dem: 'Sen till att ingen förvillar eder.'" (Matt. 24:4) Det här budskapet är något som församlingen måste ta med sig i varje tid. Och sedan pröva sig riktigt grundligt. Det finns ingen tid som är ofarlig. Det är farligt att leva, det är farligt att vara en kristen, om man inte är vaken och har en hög andlig beredskap. Annars blir man ockuperad så småningom – och besatt. Det här fenomenet är mycket olustigt, för den som är förvillad tappar inte bort begreppen och orden. Man kan behålla namnet Jesus och andra kristna uttryck och signaler man inte är okänslig inför.

Kan du som läser detta vara tvärsäker på att det inte finns någon risk att just du blir förvillad?

Varför tror du Jesus säger dessa varnande ord? Jo, det finns en fiende som vet vad han ska använda för att förvilla just dig. Fienden har inga generella metoder; han har en plan för att förvilla just dig. Han vet exakt hur du fungerar och vad som finns i din tanke, känsla och vilja. Han vet vad du längtar efter. Han känner dina framtidsdrömmar, och han är en mästare i att förskapa sig. Han kan till och med förskapa sig till en ljusets ängel. Därför kommer han med erbjudanden som attraherar dig. Om du inte ser igenom vad som ligger bakom dessa erbjudanden och vem som kommer med dem, kan raka motsatsen till din vision ske. Varför?

Om jag säger mycket gott om Jesus, föreställer jag mig att ni gläder er åt mina ord. Jag kan säga så mycket gott om Jesus att ni blir riktigt gripna. Och det jag säger kan vara fullständigt riktigt, och ni säger "amen" till allt jag påstår. Men problemet är allt jag *underlåter* att säga. Om jag säger "Jesus kommer", så skulle ingen kristen protestera, för det är sant. Men om jag inte förtydligar mitt påstående om Jesus ankomst, så underlåter jag att säga det som är viktigast; nämligen att han kommer för att hämta sin brud. Om jag underlåter att också tala om upprycklelsen, så är det jag säger om Jesu ankomst sant i och för sig, men det blir ju ändå felaktigt av den enkla anledningen att jag underlåtar att säga det som är viktigast: Han kommer för att hämta sin brud!

"Gud gör aldrig de nyfödda till luffare som driver omkring utan hem. Den nyfödde ska näras och fostras i hemmet – församlingen."

Jag ska ta ett exempel till. Om vi vill predika evangelium så att människor blir frälsta, men underlåter att säga : Du måste omvända dig, och låta dig döpas, så blir förkunnelsen fel, genom att vi inte predikar hela Guds rådslut. Om vi tar bort dopet, så har vi ju tagit bort en väsentlig del av frälsningsbudskapet. Budskapet blir fel, och verkar förvillande.

Om jag säger: "Jesus frälsar från all synd", eller: "Jesus helar från sjukdom", så är detta sant – men det är inte hela sanningen. Om jag utesluter andra delar av frälsningsläran, har jag stympat evangeliet. Då har jag stympat Kristus.

"Anden vet vad vår ande längtar efter. Den tar våra suckar; tolkar dem och bär fram dem inför Gud."

Tre är de som vittnar: Anden, vattnet och blodet. De vittnar om barnaskapet. Vi kan inte utesluta något av dessa vittnen, och ändå få det barnaskap som bibeln talar om. Dessa tre vittnen talar om Herren Jesus Kristus, och de bekräftar att Jesus är Guds son.

Vi måste också ha ett trefaldigt vittnesbörd över våra liv. Tar vi bort en del här, så tar vi bort ett fundament. Anden vittnar med min ande att jag är Guds barn. Vi måste ha Andens inneboende vittnesbörd. Att detta inneboende vittnesbörd är nödvändigt, förstår vi, exempelivs då vi blir ensamma eller upplever olika svåra ting som kan drabba oss. Då måste vi ha ett starkt inneboende vittnesbörd, så att det *överbevisar* i attackerna som kommer emot oss, dvs då vårt barnaskap ifrågasätts.

Andens inneboende vittnesbörd är avgörande också på andra punkter. Om vi inte har detta Andens vittnesbörd i vårt väsen, så kommer vi inte heller att kunna bedja på det sätt som Nya testamentet säger att en kristen ska göra. Då blir bönerna någonting helt annat. Hur ska vi kunna formulera vår andes längtan och uttala de rätta orden? Det kan vi inte. Men det suckar inom oss. Det är Anden som ropar och beder. Anden vet vad vår ande längtar efter, och så tar Anden våra suckar och tolkar dem och bär fram dem inför Gud. Detta är nödvändigt för vårt böneliv, för vi vet egentligen inte vad vi ska bedja om. Vi är egoistiska, och ber våra självska böner. Men Anden kommer vår svaghet till hjälp. Detta är styrkan i vårt kristna liv. Och här finns det inneboende vittnesbördet. Förlorar vi det inneboende vittnesbördet, då blir det mörkt, och det andliga livet dör. Vi måste också veta vem som är vår far. Genom det inneboende vittnesbördet ropar det i våra hjärtan: "Abba, Fader!" Detta är enkel frälsningslära. Men tar vi bort en del av detta, så har vi stympat evangeliet, och ger människorna ett annat budskap än det som Jesus och apostlarna förmedlade.

Det finns mycket som vi själiskt bejakar, därför att det är stämningsfullt och högtidligt. Många ting påverkar oss så att vi blir gripna. Då jag var i Dominikanska Republiken och en gång vred på radion, så hörde jag människor sjunga "Du gamla, du fria". Då satte jag mig ned och grät av känslorörelse. Men det var ju inte anden. Det var själiskt. Det var själens rop hem till Sverige, inte andens rop hem till himlen!

Ingenting kan ersätta andens rop. I det finns ett annat rop, det är Anden och bruden som ropar: "Kom, Jesus!" Om vi har Anden i vårt väsen, så är och förblir vi främlingar, oberoende av hur omgivningen ter sig. Vi kommer aldrig att trivas i föreningslivet, vi kommer aldrig att trivas i religiösa sammanhang. Anden reagerar på ett annat sätt än själen gör. Därför är det oerhört betydelsefullt att vi har barnaskapets ande, som ropar "Abba, Fader". Då har vi den

rätta *hemlängtan.* Anden och bruden säger "kom"!

Om det samlas tio kristna eller tio tusen, så är det en ton som förenar. Och då sjunger man om Jesu tillkommelse, ingenting annat. Då blir det inte buller i mötena, utan hemlandssånger. Det är golgatatonen som ljuder.

Anden kommer inte och pressar sig på oss genom hård och brutal musik. Sådant hör inte Guds rike till, det hör världen till. Det är endast själsliga aktiviteter, som får till resultat att man antingen ropar och klappar i händerna, eller håller för öronen. Förnuftet säger att man bör skydda sig så att man inte förstör trumhinnorna.

Det som är typiskt för en frälst människa, är att hon utbrister "Abba, Fader", och att hon har ett intimt förhållande med Gud. Hon suckar och beder. Man vet inte riktigt vad man åstundar, men den helige Ande vet, och så förs denna längtan fram inför Gud. Innan man egentligen har förberett någonting, så kommer bönesvaret, och man undrar: När bad jag om detta? Det har funnits en djup längtan inom dig – och så kommer bönesvaret som en mättnad.

På detta sätt fortsätter Andens verk oupphörligen. Och därför säger bibeln att vi ska bedja oavlåtligen. Vi kan inte träna oss till att bli bedjare. Det är ett Andens verk. Genom den helige Ande kommer vi in i bönelivet.

Anden vittnar med vår ande att vi är Guds barn. Jesus säger, att många ska träda fram, och så ska folk säga: "Se, där är han!" I motsats till detta, så ställer bibeln församlingsgemenskapen. Det finns lösdrivare,. men det är inget normalt liv. Det finns massor av religiösa lösdrivare som är ute och jagar upplevelser. Men Guds Ord säger så här: *"'Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött.' – Den hemlighet som ligger häri är stor; jag säger detta med tanke på Kristus och församlingen."* (Ef.5:31–32) Överge! Inte i protest och uppror – men överge av kärlek. Det finns två led här: Att *överge* och att *hålla sig till.* Det gäller att överge det gamla livet, det gamla sammanhanget, hur värdefullt det än har varit – och hålla sig till den nya kärleken. Där har vi församlingsgemenskapen. Man ska vara mån om församlingsgemenskapen.

Gud gör aldrig de nyfödda till luffare som driver omkring utan hem. Den nyfödde ska näras, fostras, bildas, och det ska ske i hemmet, i församlingen. Gör man sig av med den här omsorgen i församlingen, blir man förr eller senare en vildvuxen buske på heden. Eller en ensamvarg i öknen.

Det finns ingen sann och djup kristen gemenskap utanför lokalförsamlingen. Församlingsgemenskapen är familjär till sin karaktär. Och vi kan inte ha en familjär gemenskap med tiotusentals människor. Det är endast med ett fåtal vi har möjlighet att ha en nära förbindelse, så att man kan äta brödet och dricka kalken och fröjda sig tillsammans. Det här tillhör jorden, men det ska sedan fullkomnas i härligheten, och då blir situationen annorlunda.

"Bibeln säger att vi ska bedja oavlåtligen. Vi kan inte träna oss till att bli bedjare. Det är ett Andens verk."

Det förhåller sig så här i den kristna gemenskapen: Du behöver mig, och jag behöver dig. Inte bara en och annan gång, när det passar oss, utan varje dag. Vi måste vårda oss om mönsterbilden.

"Vi måste ha ett trefaldigt vittnesbörd över våra liv. Tar vi bort en del här, så tar vi bort ett fundament."

Jesus ska inte bara vara ett medel för vårt församlande. Jesus måste bli *målet!* Var är Jesus? Han är där två eller tre är församlade *i Hans namn.* Jesus är hemma – i sin församling, där två eller tre är församlade i Hans namn.

Vi läser också: *"Om två av eder här på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskäras dem av min Fader, som är i himmelen."* Med detta påstås inte att det nu kommer att bli en våldsam framgång för att det är tio tusen som beder. När bibeln tar fram förebilderna, så är det Hanna och Simon – de stora undantagen. Folket samlades ju i tusental i templet och bad – men då Messias kom, kände de inte igen Honom. Det heter ju: "Mitt ibland eder står en som I icke känner." Vill du veta mer om Jesus, så gå till Hanna och Simon, för de vet mest!

Vi måste ha de rätta förebilderna – och följa dem. Vi får inte låta oss styras av andra företeelser och rörelser som finns här i tiden.

I slutet av Matt. 24 ser vi den stora frestelse Herrens tjänare utsätts för, och hur en Herrens tjänare kan falla. Det handlar om maktens frestelse. Om att få makt över människornas sinnen, och att få samhällsinflytande. Det handlar om att få makt så att man kan genomdriva politiska beslut, exempelvis i folkmoraliska frågor. Detta strider mot korsets evangelium. Om Jesus hade strävat efter makt, hade allt sett annorlunda ut. Vad vi som församling behöver är inte politisk eller ekonomisk makt, utan *uppståndelsekraft* – den kraft som väckte upp Jesus från de döda.

"Varen därför ock I redo; ty i en stund då I icke vänten det skall Människosonen komma.

Finnes nu någon trogen och förståndig tjänare, som av sin herre har blivit satt över hans husfolk för att giva dem mat i rätt tid – salig är då den tjänaren om hans herre, när han kommer, finner honom göra så. Sannerligen säger jag eder: Han skall sätta honom över allt vad han äger. Men om så är, att tjänaren är en ond man, som säger i sitt hjärta: 'Min herre kommer icke så snart', och han begynner slå sina medtjänare och äter och dricker med dem som äro druckna, då skall den tjänarens herre komma på en dag då han icke väntar det, och i en stund då han icke tänker sig det, och han skall låta hugga honom i stycken och låta honom få sin del med skrymtare. Där skall vara gråt och tandagnissian." (Matt. 24:44–51)

Detta bibelställe handlar om myndighet och resurser. Satt över – för att ge. Varje Herrens tjänare måste ha auktoritet. Har man inte det, så kan man inte fungera i sin tjänst. Det här är en makt, men det är inte en härskande makt, utan en tjänande makt.

I världen finns härskande makt, även om den träder fram i religionens skepnad. Men den ligger utanför Guds rikes territorier. Den tjänande makten i församlingen ska styra genom att förmedla Guds ord. Den har fått sin makt för att du ska bli löst och självständig och frigjord. Men du måste fatta ditt beslut utan att bli sug-

gererad och indoktrinerad till det. "Ty den Sonen gör fri, han är verkligen fri."

Jag är rädd att missbruka min makt. Det innebär ett lidande. När jag predikar, hoppas jag att det ska bli en förändring, ett framåtskridande i församlingen. Så upptäcker jag kanske att det inte blir så, och frestas ta till andra medel. Vi som är kallade att vara Herrens tjänare blir gärna nitälskande, och tar kött till arm. Vi försöker då styra människor med mänskliga maktmedel. Det kan vi göra på ett psykologiskt sätt, så att människorna inte upptäcker att de är styrda.

Men vår uppgift är att predika Guds ord och ge mat i rätt tid. Tror du att barnen i Dominikanska Republiken skulle springa runt och tigga matrester utanför restaurangerna om de var mätta? De har inte fått mat hemma, och måste ordna något att äta, och får då leva livet tillsammans med hundar och råttor. Eller, som den vilsegångne sonen som fick äta tillsammans med svinen. Det är bilden på den verklighet människan lever i då hon är borta från Gud.

Det här är mycket allvarligt för oss som undervisar, att vi inte använder våra ämbeten, tjänster och utrustning på ett felaktigt sätt. Det är inte predikanter och organisationer som ska styra dig, det är Jesus. Vi måste predika Jesus för folket.

Så kommer den här svårigheten som inträffar då Herrens tjänare börjar tänka på de sociala frågorna. Vad ska jag leva av? Man tänker på sin familj och på sina barn. Alla tänker på de här sakerna. Men vi måste förstå att vi är i Herrens sold. Det finns ingen soldat som tänker på sin försörjning.

Hur tror du det känns för en far som har slitit och släpat för att få ihop till mat åt sin familj, och så kommer inte barnen till bords. De ringaktar mors mat, och sitter hellre med kamraterna på restauranger och kaféer. Det finns ett kristet kaféliv också. De kristna kommer inte till bordet för att äta och näras. Gemenskapen blir tillfällig, och näringen blir tillfällig och kostbar.

Det här är allvarligt. Gud ger budskap för att församlingen ska få näring – och sedan är folket inte med. Man sysslar med surrogat istället för att odla församlingsgemenskapen. Och när stora, mäktiga händelser rullar över hela kristenheten, då drar människor dit i skaror för att få vara med om något extra festligt, som samtidigt berövar dem något av deras inneboende förmåga till bedömning.

Sista meningen i det bibelställe vi läste, lyder "Och där skall vara gråt och tandagnisslan." Det är alltså slutresultatet. Det finns ett stort problem – kluvenheten. En kluven tunga, och man talar med två tungor. Därför har vi tvåspråkiga kristna. Lite av Guds rike, och mer av världen, och så blir man kluven. Man blir kanske en kropp med sju huvuden och sju ansikten.

Den här kluvenheten upptäcker man inte alltid. Men till sist avslöjas det hela. "Kasta ut honom!" "Skär honom i bitar!" Det vill säga, låt hans kluvenhet bli uppenbar. Den här kluvenheten finns i alla sammanhang. Människor är anpassningsbara till de mest oförenliga miljöer. Man är så kluven, att man kan göra precis vad som helst för att nå sina personliga mål.

En lidande församling fäller tårar som ingen annan; den har känslor och bönenätter som ingen annan."

Det är Jesus som säger detta. Och han sätter det rakt in i det perspektiv som mer än något annat handlar om Människosonens dagar och Människosonens tillkommelse.

"Jesus är hemma – i sin församling, där två eller tre är församlade i Hans namn."

I Apg. 20 möter vi uttryck som aldrig förekommer i förkunnelsen nuförtiden. Det är ett fulltonigt och märgstarkt väckelsebudskap. Om ett sådant väckelsebudskap predikades idag, så skulle applåderna tystna.

"Så säger Han" är det sjufaldiga budskapet i de sju sändebreven. Det är ett femfaldigt väckelsebudskap. Ingen som är sänd av Anden kommer till församlingen i Laodicea och ger karismatiska utfästelser. "Du säger 'jag är rik, mig fattas intet'..."

Laodicea ska inte ha utfästelser om under och tecken. Laodicea behöver höra väckelsebudskapet: "Så råder jag dig då att du köper av mig", heter det. Att köpa är att betala priset. Det kostar att få ögonsalva och guld och kläder.

Sveriges kristenhet är inte Filadelfia. Till Filadelfia sägs det: "Du har tagit vara på mitt ord och har icke förnekat mitt namn." Det är det trängda folket som kämpar för sin identitet mot världskrafterna som får höra budskapet: "Se, jag kommer snart! Håll fast det du har, så skall jag giva dig livets krona!"

Vad vi behöver, är att möta honom som presenteras som *Sanningen.* Vad vi behöver förstärka nu, är omvändelsebudskapet: "Gör bättring!"

Vi behöver guld, salva och kläder. Guldet är den beprövade tron, smörjelsen är livet, skärpan och ljuset. Kläderna är heligheten och rättfärdigheten.

Gud vill förnya sina gärningar dessa år, om vi omvänder oss.

Paulus talar om lidanden i Apg. 20. Bland annat lidanden som inte Jesus tog på sig för att vi skulle slippa undan. Har du sett en mor som inte gråtit för sina barn, och en far som inte bedit för dem? De som inte gråter och lider, är inte fäder och mödrar. Då har de adoptivbarn, men inte egna. Och då har de aldrig förstått detta hemliga lidande. Här ligger själva problemet. En lidande församling fäller tårar som ingen annan, och har känslor som ingen annan och bönenätter som andra inte har. De har bördor som andra inte bekymrar sig om.

Hur ska vi vinna seger? Naturligtvis genom Guds eget ord. Att det blir predikat med kraft. Vi får vara med om att lida fram budskapet. Vi behöver inte en massa ord och teorier och predikningar – *vi behöver kraft!*

Vad som ger livet värde, är upplevelsen av himlen, av Jesus Kristus. Och det är ingenting man kan kommendera eller pressa fram. Låt oss bedja för vittnena, så att vi inte behöver kalla på orakler från Afrika eller Amerika eller Asien som ska hjälpa oss att lösa problemen. Vi behöver få en tro på Gud, som kan utlösa himlens krafter, så att vi kan bli bärare av gudomlig uppenbarelse.

Det här är normen för all kristen förkunnelse. Allt annat ligger utanför

fortsättning på sidan 28

Sacha:

Musiken kunde inte fylla mina behov.

– Gud välsigne var och en som läser detta vittnesbörd om Guds verklighet i mitt liv!
I mitt liv fanns det varken hopp eller ljus, utan bara fall och felsteg. Men en människa som länge har befunnit sig i mörkret, blir van vid det – Det blir normalt. Och jag vande mig vid det.

När jag var sju år skildes mina föräldrar, och jag fick bo hos mamma. Jag började röka tidigt – vid sju års ålder. Jag började också använda sprit – vid nio år.

Så småningom fick jag en fanatisk idé att jag skulle bli musiker. Det fördärvade mig och min familj. Jag började en musikskola. Jag var gift och hade två barn, men lämnade familjen och bodde i en annan stad, där jag spelade jazz, drack vodka och öl. Eftersom jag fortfarande var student, fanns det inget arbete för mig någonstans, och jag behövde naturligtvis pengar. Av den orsaken började jag och mina vänner att göra affärer med narkotika.

Jag avskydde mig själv, eftersom jag engagerade mig i sådana hemska affärer. Genom det förstörde jag också andra människors liv.

Min familj såg jag sällan, och nästan varje möte slutade med skandal. Ibland sågs vi inte på 4–5 månader. Familjen levde på sin pension, och jag på min, och mellan oss fanns det inga förbindelser. Av hjärtat älskade jag dem, och visste att jag borde ägna mig åt dem, men jag var bunden av mina idéer om självförhärligande – att bli en professionell musiker.

Tiden gick; till det yttre var allt bra, med framgång och framsteg. Vår musikgrupp reste till Moskva. En kommersiellt inriktad firma där intresserade sig för vår musik, och vi kunde göra inspelningar i en studio. Samtidigt var det en period av totalt förfall. Under flera månader sov jag inte normalt på nätterna. Jag plågades ständigt av fruktan för framtiden. Jag förstod redan då, att musiken inte är livets mening, och den kunde inte fylla mina behov.

Jag tackar Gud för att Guds ljus vid den tiden började genomtränga mig. Jag insåg att allt det jag sysslade med inte hade någon fast grund att stå på. Den gamla grunden föll isär. Jag behövde andas det nya livet: Guds förlåtelse och försoning.

Evangeliets ljus genomträngde mig, mörkret avslöjades för att jag skulle kunna komma ut ur det – det fanns bara en väg: Att gå genom Jesus! Han förde mig ut! Han frälste! Och jag gick!

Roman:

Jesus förvandla

– Mina vänner kom och frågade: Vad har hänt med dig, du är som en ny människa; totalt annorlunda mot vad du varit förr! Roman fick uppleva att hans liv blev helt förvandlat.

– Jag har växt upp i en icke-troende familj. Mina föräldrar hade en god utbildning, men de trodde inte på Gud. Jag vet inte riktigt när, men någon gång efter att jag hade fullgjort värnplikten, bara genom att jag såg mig omkring hur människor levde, förstod jag att det fanns något som jag inte visste något om, men som hade sin egen personlighet och som befann sig över allt annat, någon slags makt. Jag förstod att det fanns en Gud. Så jag började se mig omkring för att söka gemenskap med honom. Eftersom jag inte visste vart jag skulle gå, utom till den ortodoxa kyrkan, så gick jag dit.

Jag gick till kyrkan och där satt en kvinna vid entrén, alldeles bakom hörnet, och tittade på mig. Jag sade att jag ville bli döpt, och hon sade: "OK, betala bara 13 rubel." Jag blev häpen, men jag betalade, och sedan läste prästen ur en bok för mig i två timmar. Jag upplevde ingenting alls. "Efter den här ceremonin", sa han, "är du döpt, och du är fri från alla dina synder. Du kan gå."

Jag gick ut och tänkte: "Jag har inte upplevt någonting. Vad betyder det att jag är fri ifrån mina synder?"

När jag kom hem, sade jag till min fru: "Jag har blivit döpt, här är korset som de gav mig." Hon såg på mig och sade: "Du bara spelar ett spel, det är inte allvar." Inom mig förstod jag att hon hade rätt, men jag sade: "Nej, nej, nej! Jag är allvarlig." Men jag tänkte: "Är det verkligen rätt? Ska det vara så här?"

Efter en tid reste min fru till sina föräldrar i en ann an stad, och ringde därifrån till mig. Jag lyfte telefonluren och hörde hennes röst, så jag svarade: "Hallå älskling! Hur är det med dig?"

– Jag mår bra, men någonting har hänt med min mor!

– Vad har hänt?

– Hon är fullständigt helad från alla sina sjukdomar!

Svaret chockerade mig fullständigt.

– Från alla sina sjukdomar; hur är det möjligt? Hennes mor var nämligen så sjuk; hjärtat, magen, njurarna, osv. Jag frågade: "Hur kunde det ske?" Min fru berättade:

– Doktorerna hade sagt till mamma att hon inte skulle kunna leva mer än tre–fyra månader, så hon började söka Guds hjälp i olika kyrkor. Hon fick ingen hjälp i den ortodoxa kyrkan, men hon gick till pingstförsamlingen, och de berättade för henne om Jesus. Hon fick där ta emot någon slags Helig Ande, och nu är hon fullständigt helad och förändrad. Hon springer

Sergej:

Hoppet och frälsningen finns bara i Gud!

– Jag är en f.d. musiker som nu tillsammans med sina bröder spelar för Gud. Förut var det musik för musikens egen skull, nu är det musik i Herrens namn!

– Hela mitt liv har jag varit engagerad i musiken. Det tycktes mig inte finnas någonting så upplyftande och storslaget som musiken. Det var genom den man kunde få tag i själva meningen med livet, tyckte jag. För musikens skull var jag redo till vilket offer som helst. Den var min Gud

År 1991 åkte jag till Moskva och började där gå på en musikskola. I Magnitogorsk, där jag hade bott, lämnade jag kvar fru och barn. Medan jag studerade i Moskva, började jag känna en ständigt återkommande oro, och mitt samvete började allt oftare förebrå mig, och jag upplevde en djup tomhet. Inte bara det att jag hade övergivit min familj, utan det var frågan om många laster som fördärvade mig inifrån. Dessa prövningar utsätts många unga människor för i världen av idag, eftersom de inte känner Gud. För mig blev det allt värre, men redan då verkade Herren i mig, även om jag vid det tillfället ännu inte förstod det.

En gång mötte jag en troende person som bodde i vårt studenthem. Han berättade för mig om Kristus. Under dessa minuter började jag förstå, att dessa ord var sanningens ord. Ingenting hade innan dess kunnat ge mig mättnad. Tillfälliga förlustelser kom och gick, och i deras ställe infann sig hopplösheten. Allt omkring var tomt och meningslöst, men sanningens ord som hade kommit till mig genom den människan, började verka i mig, och förde mig till en djup ånger. Jesus gav mig en erfarenhet av rening. Jag började inse att han är en verklighet; att han frälsar, renar och befriar och ger ett hopp i livet.

Mitt liv tog direkt en ny vändning. Hela värdesystemet förändrades; jag började så smått tänka utifrån gudomliga utgångspunkter. Hans ord började upprätta mig på livets alla områden. Jg förstad att utan Kristus är människans liv reducerat, och hon äger inte hela och fulla verkligheten. Utan Kristus är livet som en skugga, vilken träder fram i ljuset för att mycket snabbt försvinna.

Och nu, när jag har upplevt Guds rening och förlåtelse, så vittnar jag med övertygelse för varje människa att hoppet och frälsningen finns bara i Gud, och att bara han förmår ge en verklig inriktning åt livet.

Nu lever jag tillsammans med min familj. Jag är en f.d. musiker som tillsammans med sina bröder spelar för Gud! Förut var det musik för musikens egen skull; nu är det musik i Herrens namn! Gud förvandlar fortgående mitt liv på ett radikalt vis: Där det förut var kaos och oordning, då man inte begrep något och det var omöjligt lösa sina problem, där råder nu Guds ordning och välsignelse. Jag tror att Gud vill och kan förändra människors liv, så att de kan äga ett hopp i Kristus. Gud välsigne er!

Jag ber för alla som läser detta vittnesbörd.

de mig från topp till tå!

omkring som en liten flicka, och på två veckor har jag inte hört henne yttra ett enda fult ord. Hon säger: "Pris ske Gud! Pris ske Gud!" hela dagarna, och hon lyser av glädje och lycka. Jag vet inte vad det är eller hur det har hänt, men, du förstår, det är verklighet!"

Jag sade:

– OK, jag kommer till er, jag vill ha samme Helige Ande!" Min fru svarade:

– Nej, du behöver inte det. Jag har en adress till en kyrka alldeles i närheten av Moskva. Jag kommer tillbaka om tre dagar, och då åker vi dit tillsammans och ser vad det är för församling!

På det viset åkte vi första gången till församlingen och deltog i möten. Och när de kallade fram till botbänken, så gick vi fram tillsammans, och jag slöt mina ögon och bad; "Jesus, förlåt mig mina synder!" Och med en gång förnam jag Herren med hela min varelse. Jag kan inte uttrycka det och finna orden, men det var bara något väldigt nytt, och jag har aldrig mött något sådant förut. Jag mötte Jesus, och han förvandlade mig från topp till tå. Jag blev en ny människa efter denna korta bön; jag blev född på nytt av Anden! Vi gick på en musikskola i Moskva, och när vi kom till studenthemmet efter mötet, kom mina vänner till mig och sade:

– Vad har hänt med dig, du är som en ny människa; totalt annorlunda mot vad du brukade vara!

Jag berättade om församlingen och om Jesus, och jag bjöd dem att komma till mötena. En del av dem följde med oss och trodde.

Efter en vecka var vi fem personer, efter två veckor sju, sedan nio, sedan, efter två–tre månader, omkring trettio personer; unga och ivriga att tjäna Jesus. Det var en liten församling på studenthemmet. Vi hade våra egna möten, gemensamma måltider och böner varje dag – i timmar! Vi ville bara vara tillsammans, läsa bibeln och ha gemenskap.

På söndagarna åkte vi till möten i den stora församlingen i Malojaroslavets, den församling där jag blev frälst. Den omfattade omkring 200 personer vid den tiden, och den växte.

Efter sex månader avslutade jag och min hustru musikskolan och flyttade till Malojaroslavets, men den lilla församlingen fanns fortfarande kvar på studenthemmet. Och den växte. En del slutade, andra började. Efter två år kom det tre musiker från Kasakstan. De mötte troende, och de blev frälsta. Det är dessa musiker som jag har börjat spela tillsammans med. Vi har blivit ett evangelist–team för Jesus, som reser över Ryssland och predikar evangelium. Så har det börjat, och så

Foto: Mikael Eliasson

Martti Pajuvuo:

En andlig TYNGDLYFTARE

Han slutade tävla inom toppidrotten. Efter frälsningsupplevelsen var det inte längre aktuellt att, som han säger "vinna egen ära". Arne Imsen gjorde intervjun i söndagskvällens väckelsemöte.

– Jag blev frälst 1965, då jag kom till Viktoriasalen. Bröderna bad för mig och jag fick uppleva Jesus som min Frälsare. Samma kväll var det också dopförrättning, där jag döptes till Kristus.

–Sen har jag tillhört den finska gruppen, men nu vill jag verka här i församlingen med de gåvor Herren gett mig. Det är Guds ande som lett mig till församlingen här på Bällsta.

Vad gjorde du innan du blev frälst?

– Jag var idrottsman, tyngdlyftare.

Hur långt hade du kommit där då?

–Jag blev finsk mästare 1959. 1961 kom jag till Sverige och började också här träna och tävla och blev också här den tidens topplyftare.

Hur mycket lyfte du?

– 412 kilo – alltså tre lyft; press, rygg och stöt.

Det tog väl all tid?

– Det tog all tid, varje dag. Det tog allt.

Vad var det som gjorde att du ägnade dig åt tyngdlyftning. Hur kom du in i det?

– Det blev så. Jag började träna och idrottade hela min ungdomstid.

Men sen blev du frälst. Blev du ännu starkare då, eller lämnade du det där?

– Ja, jag slutade tävla.

Varför?

– Jag ville inte mera ha egen ära, det dog bort helt och hållet. Men jag hade också använt mycket alkohol på den tiden, men Jesus frigjorde mig också från alkoholen och de droger som jag hade använt.

Du har varit en maranatabroder hela tiden?

–Jag har kommit då och då, men nu vill jag verka helt.

Har du kommit för att stanna?

– Ja.

Är du döpt i den helige Ande?

– Ja.

När var det?

– Det var 1969. En broder bad för mig och så fick jag uppleva det.

Vi ska bedja speciellt för dig. Du kommer att bli en sån där andlig tyngdlyftare. Tror du det?

–Jo, jag tror!

Serek:

Jesus gav mig et

– Jag kom i kontakt med några troende som började berätta underliga saker om någon Jesus som älskade mig och hade dött för mig. Något liknande hade jag aldrig hört i hela mitt liv...

– Jag vill berätta litet om mig själv, men eftersom mitt liv under loppet av några år är tätt sammanflätat med mina bröders liv; Alexanders och Sergejs, berättar jag om dem också.

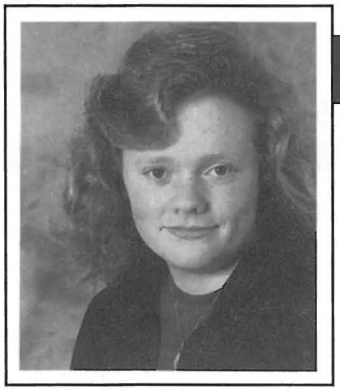
Vi föddes i en stad i Kasakstan – Temirtau. Vi började spela tillsammans i en orkester på en klubb. Vi åkte alla tillsammans för att börja på ett institut i Magnitogorsk vid Ural. Därefter åkte vi för att studera i staden Moskva – Rysslands huvudstad.

Vårt livs stora mål var musiken; vi såg i den livets mening. En stor del av vår tid avskilde vi sålunda för detta. Vårt musikaliska liv var på många vis framgångsrikt; vi gjorde framsteg. Men i det privata livet, familjelivet, var allt på ett sluttande plan. Vi var alla gifta och hade barn, men vi höll till med vår musik på en plats, och hustrur och barn var på annan ort. Ju närmare vi kom vårt mål, dess längre bort kom vi från våra familjer.

Till det yttre verkade allt vara lyckligt, men inom oss upplevde var och en av oss tomhet. Vi prövade många av denna världens njutningsmedel; alkohol, narkotika, kvinnor, men detta förde oss inte närmare det mål vi sökte. Däremot skilde det oss ifrån våra familjer. Var och en av oss tänkte inom sig: Varför lever jag, vad är meningen med livet?

Jag kom mycket ofta ihåg min barndom. Mina föräldrar skildes när jag var tio år. Redan i barndomen förstod jag hur illa det är när föräldrar skiljer sig. Vi var tre syskon, jag, min bror och min syster. Vid den tiden fattade jag ett beslut att när jag själv växt upp och skaffat familj, skulle jag vara trogen mot min hustru och aldrig skilja mig eller överge mina barn. Men nu såg jag att jag var mycket lik min far som bröt med oss och försvann med en annan kvinna. Problemet med mig var att jag var en dålig man och en dålig far. Varför skulle jag leva? Under en tid återkom dessa tankar ofta. Det fanns ingen som kunde hjälpa mig i detta livet. På grund av tillvaron tillsammans med min far hade min mamma blivit svårt sjuk. Till vem skulle jag vända mig?

Vid den tiden kom Sergej i kontakt med några slags troende människor. Han hade väldigt mycket gemenskap med dem. Och jag började märka, att någonting skedde med honom. Till att börja med tänkte jag: "Han har blivit religiös", och jag tillskrev det inte särskilt stor betydelse. Men någonting hade hänt med Sergej. En dag åkte jag till Sergej i studenthemmet. Vi läste på olika skolor och möttes två eller tre gånger i veckan. Han förde mig i kontakt med dessa troende. Dessa troende började berätta underliga saker om

Esther Strömmare:

Vi behöver mer FRI-MODIGHET!

Frälsningen är det allra viktigaste för mig och mitt hjärta brinner att tala om för människor som är utan hopp att det finns hopp i Jesus Kristus, Guds son. Men det krävs frimodighet till att göra det. Jag ber Gud varje dag om frimodighet och jag vet att han ger det. Även fast det ibland inte alls känns så. Tänk att ha sådan frimodighet att du kan gå rakt fram till en människa i nöd och tala om att det enda hoppet i den här världen är Jesus. Men istället skräms man av alla hemska saker som händer runt om i världen. Man är rädd för att dö och tycker att krig är otäckt. Mina kamrater brukar förundra sig över att jag inte är rädd att dö och att jag inte är orolig för att det eventuellt ska bli krig i Sverige, osv. Vid sådana tillfällen krävs det frimodighet. Det är inte alltid lätt att säga att man är frälst och att Jesus kommer att hämta oss en dag. Eller att för den som är frälst finns ingen fruktan när det gäller döden. Man är rädd att göra bort sig, att verka som en dåre. Men vad gör väl det om man en dag lyckas nå fram med evangeliet till en stackars trasig människa och föra henne/honom till ett liv med JESUS?

Gertrud Karlsson:

En människas dagar

En människas dagar äro såsom gräset; hon blomstrar såsom ett blomster på marken.

När vinden går däröver, så är det icke mer, och dess plats vet icke därav.

Ja, våra dagar äro såsom skuggan när den förlänges, och jag själv förvissnar såsom gräs.

Tänk, att vi människor kan liknas vid så sköra ting.

Gud, hjälp oss att förstå hur få våra dagar är! Vi förstår det icke själva.

nytt liv!

någon Jesus som älskade mig och som hade dött för mig. Något liknande hade jag aldrig tidigare i mitt liv hört. Jag trodde att jag var muselman, eftersom jag till nationaliteten var kosack. I skolan hade vi lärt oss att det inte fanns någon gud, och att människan hade kommit från aporna.

Det här var för mig något nytt och intressant. Jag hade aldrig hört mina släktingar säga något liknande om Allah. Jag tänkte: Om det finns en gud, då måste han vara en och densamme för alla folk. Men Allah är bara för vissa folk.

De troende sade till mig att Gud är en för alla folk, och han älskar alla människor och vill ha gemenskap med var och en. Detta grep mitt inre; det var någonting inom mig som gav sitt gensvar – de sade till mig att Jesus förlåter alla synder, och som en bekräftelse på detta döper i helig Ande, vilket åtföljs av tal i tungor. Detta var främmande för mig, och jag kunde inte tro det. Men eftersom jag var en tungomålstalare (i betydelsen hedning, övers.), ville jag ha detta tecken. Jag kunde inte tro att Sergej talade i tungor, eftersom jag kände honom mycket väl. Men när de troende bjöd mig till ett bönemöte, chockerades jag av att höra Sergej "i tungomål tala om Guds väldiga gärningar" (Apg. 2) Detta satte myror i huvudet på mig. Men de troende förklarade det lungt för mig, och läste ur Apostlagärningarnas andra kapitel att alla de troende fick vara med om detta. Jag ville verkligen gärna ta emot denna gåva.

Efter tre dagar kom jag otåligt till bönen. Jag var litet sen, och alla hade redan börjat bedja, stående på sina knän. Jag visste inte hur jag skulle bära mig åt och vad jag skulle göra. Men jag samlade min viljestyrka, och ställde mig också på knä. Jag tänkte inom mig: "Gud, om du finns och om du ser mig, och om jag inte är likgiltig för dig, så låt mig få veta detta på ett särskilt vis!!"

Plötsligt kände jag mig väldigt syndig och i behov av syndernas förlåtelse. Jag skrek: "Herre, förlåt mig!", och brast ut i gråt. I detta ögonblick skedde det största som hänt i hela mitt liv. Över mig kom en enorm kraft ned från ovan – det var som om hela himlen fyllde mig. Från topp till tå fylldes jag av värme. Jag kunde inte förnimma min egen kropp. Jag ville uttala några ord, men min tunga lydde mig inte. Men så uttalade min mun några obegripliga läten på ett annat språk. Mitt ibland dessa uttryck hörde jag ett som var bekant för mig: Halleluja! Det var underbart.

Denna erfarenhet förändrade min livsinriktning oåterkallerligt. Det som varit tomt invärtes, blev nu uppfyllt med den helige Ande. Jesus gav mig ett nytt liv! Nu spelar Sergej och jag tillsammans för Jesus och predikar hans underbara evangelium.

Tack Jesus!

AV ARNE BJÖRKMAN

I den åttonde artikeln om de nyandliga rörelserna tar vi upp bl a akupunktur och zonterapi, som kan ha starka inslag av både astrologi och spiritism.

HELHETSMEDICIN -en ockult väg till hälsa

Vi lever i en värld av ockultism och nyandlighet. Vad som ansågs som omöjligt för tjugofem, trettio år sedan, är idag något vardagligt. Det som då avvisades som vidskeplighet, trolldom, häxkonster och spiritism är nu för tiden accepterat genom vetenskap och parapsykologi.
Idag når vidskepligheten nästan medeltida uttryck. De som blivit besvikna på läkarvetenskap, materialism och kyrkor, söker sig till mysticism, zenbuddism och transcendental meditation, etc.
Allt fler människor är också beredda att ta emot helande från sjukdom genom översinnliga och ockulta metoder – eller metoder som har sådan bakgrund. Astrologins, magins och spådomskonstens gamla grundlagar får åter bestämma livet för människorna.

De flesta tidningar har horoskop eller andra typer av astrologiska spalter, så att människorna ska tro att de kan avläsa sitt öde i stjärnorna. I enkäter som utförts i olika länder visas att nästan 50 % av medborgarna tror eller är övertygade om att det finns ett viktigt samband mellan stjärnornas läge och människans öde. I USA och Europa finns idag tre gånger så många registrerade astrologer som kemister och fysiker. Till astrologernas kunder hör numera även akademiker, företagsledare, högre tjänstemän i ansvarsfulla positioner och ledande politiker.

Hypnos och kontakt med avlidna genom spiritistiska medier har idag blivit populära partylekar.

Siare får träda fram i TV–program och hjälpa människor att hitta borttappade ting. I Sverige har ju sierskan Saida blivit kändis genom TV:s caféprogram. Fjärrskådare anlitas också för att lösa kriminalfall. Peter Hurkos, en man som är välkänd för sin telepatiska förmåga, har t.ex hjälpt polisen i sjutton länder att klara ut mordfall.

Telepati har använts i förhållanden, där man minst anar det. Parapsykologin förklarades som statshemlighet i det numera upplösta Sovjetunionen, eftersom man ville använda telepati som kommunikationsmetod för bl.a. ubåtar. Och 1959 gjorde USA:s flotta försök till telepatisk underrättelse med den sjunkna ubåten Nautilus. Den amerikanske astronauten Edgar D Mitchell utförde också experiment med telepati under Apollo 14-färden till månen.

I slutet av 70-talet uppskattade man att antalet amerikaner som sysslade med trolldom, satanskult och magi till minst tio miljoner. Vid samma tidpunkt hade England cirka 8.000 praktiserande "häxor", vilka kom från alla samhällsskikt och var organiserade i sammanslutningar. I Rom och Milano arbetade då 10.000 magiker och spåmän, och i Frankrike fanns det fler spåmän, handlinjeläsare och astrologer än katolska präster.

Så såg det alltså ut för femton, tjugo år sedan. Efter det har det skett en nyandlig och ockult explosion i världen. Idag tror till och med bekännande kristna mer på nyandliga hälsometoder än på Bibelns lära att Jesus tog våra sjukdomar på sig.

Den ockulta explosionen har naturligtvis även gripit tag i bokmarknaden. Varje år väller det ut massvis av böcker med ockult innehåll och når skyhöga upplagesiffror. Där kan man hitta allting; från Erich von Dänikens astronautgudar och Marianne Fredrikssons populära nyandliga romaner till årshoroskop, allt från den tibetanska dödsboken och Moodys Livet efter döden till spekulativa skrifter om astralresor i kosmos. Där man tidigare producerade böcker med vänsterinriktad filosofi och materialistisk världsåskådning, kommer nu skrifter, som inte utesluter tanken på en andlig värld.

Tron på flygande tefat har idag nästan nått en höjdpunkt över hela jorden. I USA påstår över 15 miljoner människor att de har sett de här tefaten. Många fler anser att de existerar och är övertygade om att varelser från andra världar – fysiska eller astrala – vill få kontakt med oss som har fötterna på jorden.

Den nya läkekonsten

Människor som blivit besvikna på läkarvetenskapen, materialismen och kyrkorna, söker sig nu till österländska och nyandliga läror, till mystiken, zenbuddismen och den trancendentala meditationen. Fler och fler människor är också beredda att ta emot helande från sjukdom genom metoder, som är ockulta eller har spiritistisk bakgrund. Aldrig förr har naturläkarnas väntrum varit så fulla som nu.

Vad gömmer sig bakom den här hälsovågen? Varför har den sådana religiösa undertoner? Och vad gör att patienterna blir friska eller åtminstone känner sig litet bättre? Det ska den här artikeln försöka ge svar på.

Tusentals människor från västvärlden har t..ex. vallfärdat till Filippinerna, där de låtit en healer behandla dem. Helandemediet har opererat med bara händerna. De som varit vittnen till de här operationerna kan berätta:

– Helbrägdagöraren stryker med sina händer över buken. Plötsligt väller blod fram, vilket snabbt torkas bort av hans assistent. Nu gräver "operatören" i djupet och hämtar snart ut något blodigt, en "magböld" som han förklarar det för patienten. Efter någon minut tvättas blodet bort och "operationen" är klar. Patienterna är begeistrade över den snabba och smärtfria behandlingen, och många känner sig avsevärt bättre efteråt.

Många menade att det här var spiritistiska operationer, där ockulta krafter spelade en stor roll. Men den schweiziske läkaren Samuel Pfeiffer ger en annan bild av fenomenet, då han konstaterar: "Undersökningar av vävnadsklumpar har visat att det rör sig om inälvorna av hönor, hundar, råttor och svin. Blodet på bomullstussen identifierades på Rättsmedicinska institutet i Zürich som svinblod."

Det handlade alltså om bedrägerier. Trots det blev människor suggererade till att känna sig bättre eller bli fullständigt botade. Vissa forskare hävdar att samma inbillningseffekter är i funktion när det gäller den nya läkekonstens framgångar.

Man behöver inte resa ända till Filippinerna för att träffa på falska eller äkta undergörare, som lovar ut helande genom magiska krafter. Sådana kan man få kontakt med även i Sverige och övriga Europa.

I en liten by i Schweiz erbjöd sig t.ex. en trollkvinna att ge sina patienter magnetism, andehelande, medial rådgivning och meditationskurser. Efter det att en stor dagstidning skrivit om trollkvinnan, började människor att vallfärda i tusental till henne för att genom handpåläggning bli helade från sina sjukdomar.

I USA har man nått längre än i Europa. Redan under 70–talet kunde New York Times berätta:

"En ovanlig behandlingsform införs på vårdinrättningar och sjuksköterskeskolor i hela landet. Sjuksköterskor försöker genom handpåläggning göra patienternas lott lättare. Terapin liknar i många avseenden undergörares och mystikers handpåläggning. "

Den här undervisningen om handpåläggning är en del av en rörelse, som i USA kallas "Holistic Health". I Sverige talar man om den som "helhetsmedicin". Rörelsen har på sitt program även akupunktur, autogen träning, ett slags vetenskaplig yoga som heter bio-feedback, drömtydning, hata-yoga och många andra nyandliga (hälso)metoder.

Det finns många nya metoder att bota sjukdomar. I den här artikeln kan jag av utrymmesskäl endast granska två, nämligen akupunkturen och zonterapin. Behandlingsformerna är populära och så gott som vetenskapligt godkända, och folk blir friska eller symptomfria. Men få människor tycks känna till varifrån behandlingsmetoderna härstammar och vilken filosofi som finns bakom dem.

Metoderna kommer från den gamla kinesiska och indiska folkmedicinen. Redan för mycket länge sedan behandlade de spiritistiska österländska läkarna sina patienter med nålar (akupunktur) eller med massage på olika tryckpunkter (zonterapi). Liknande behandlingsmetoder använde sig också de indianska medicinmännen av.

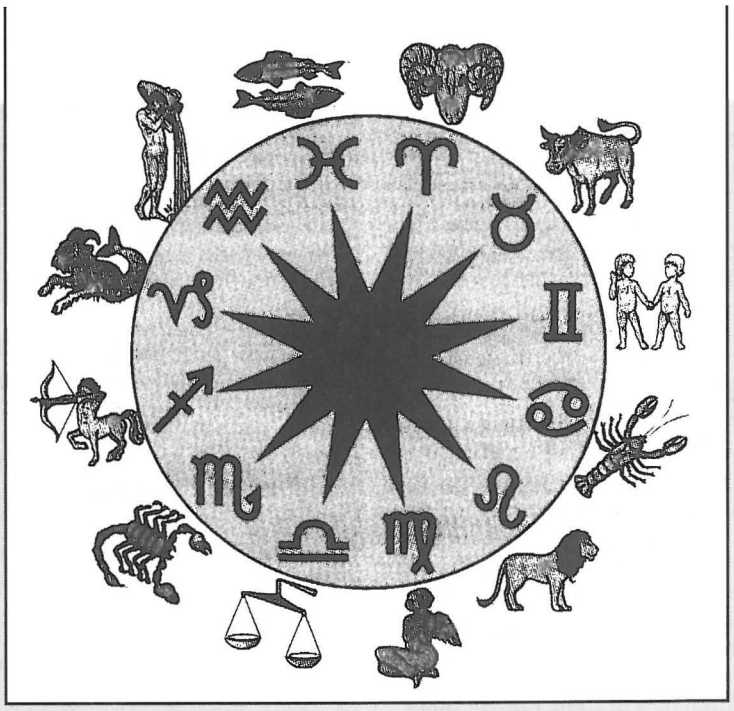
Det finns alltså en österländsk religiös filosofi bakom både akupunktur och zonterapi:

A. Makrokosmos och mikrokosmos motsvarar varandra och påverkar varandra.

B. Människan befinner sig i ett kosmiskt kraftfält och genomströmmas av energi.

C. Sjukdom inträffar när energiflödet är i obalans.

D. Sjukdomen ska behandlas enligt den kosmiska Yin- och Yang-principen.

Astrologernas tolv stjärntecken finns inte utan är endast av symbolisk natur. Det finns i verkligheten tretton stjärnkonstellationer och den trettonde heter Ormbäraren.

Yin och Yang

Samma filosofi finner man även i många av de moderna nyandliga rörelserna.Många har hört talas om *Yin och Yang,* men få känner till vad det är för någonting. Yin och Yang är två viktiga begrepp inom bl. a. den taoistiska religionen. Yin och Yang är två kosmiska krafter som är ett och som ska balansera varandra. Yin symboliserar kylan, svagheten och kvinnligheten, medan Yang står för värmen, kraften och manligheten.

Eftersom de kosmiska Yin och Yang-krafterna spelar stor roll i den kinesiska filosofin, så har den naturligtvis även betydelse inom den österländska läkekonsten. Man menar att precis som i naturen finns det också en växelverkan mellan Yin och Yang i människokroppen. Och så länge de här två viktiga kosmiska krafterna befinner sig i balans, kan en annan energi flyta på normalt sätt, nämligen *Ch'i.*

Vad är då Ch'i för någonting? Jo, det är *livskraften.* Det är den energi som strömmar genom människorna och "springer fram ur kosmos oändlighet". Med andra ord: Varje osynlig kraft – blixten som ljungar, åskan som mullrar, en planta som växer – kommer från Ch'i. Hos hinduerna finns samma kosmiska uppfattning, men de har gett den här livs- och urkraften namnet Prana. Och Ch'i/Prana uppenbarar sig i världsalltet, men har sin boning i människornas hjärtan. Även de österländska andebesvärjarna räknar med den livskraften i sina yrken.

Nu har Ch'i ännu flera namn. Den motsvarar t.ex. antroposofernas "eter-

liv" och den kraft som spiritistiska medier arbetar med.

De religiösa naturläkarna anser att människan kan fungera endast när hennes Ch'i är i harmoni med Yin och Yang. En kvinna kan bara föda barn, då hon lever i den här kosmiska harmonin. Avtar Ch'i i kroppen, så inträder en försvagning hos människan. Och då Ch'i strömmar ut ur kroppen, avlider personen.

Då Yin och Yang befinner sig i jämvikt i kroppen, kan Ch'i-energin flyta normalt. Men råkar Yin och Yang ur balans, blir människan sjuk.

Enligt de kinesiska och ockulta akupunktörerna cirkulerar Ch'i-energin i utstakade banor, s.k. meridianer. Men de har ingenting med nerver, artärer, vener eller lymfkärl att göra. Akupunktörerna menar att kroppen har tolv meridianer. Till dem hör de olika organen. Var och en av meridianerna betecknas med en bokstav och ett nummer. Ch'i pulserar i en bestämd rytm i meridianerna.

På meridianerna ligger över 700 punkter. Där kan akupunktören sticka in sina nålar. För att hitta de här punkterna, använder han ett punktoskop, som mäter hudmotståndet.

När en akupunktör av den gamla skolan undersöker sin patient, använder han inte samma metoder som västerländska läkare. Han granskar t.ex. särskilt tungan och ögonen. Ögonen är leverns öppning, ögonlocken ger upplysning om mjälten, och ögonvitan visar lungornas tillstånd. Den här metoden hör till föregångarna för våra dagars ögondiagnostik.

Patienten får svara på frågor om vilka klimatförhållanden han lever under och hur hans matvanor och dygnsrytm är. Stjärnor och dygnstid har nämligen ett speciellt inflytande på kroppen, menar de österländska medicinmännen. Och den åsikten har de gemensam med t.ex. antroposofin och andra ockulta rörelser.

De här urgamla diagnosmetoderna används på olika sätt av dagens akupunktörer. En del använder dem inte alls, utan håller sig till den västerländska läkekonstens analys av blod, urin och avföring.

Då akupunktören ställt diagnosen – antingen det skett på gammalt sätt eller med moderna hjälpmedel – börjar behandlingen. Vår tids akupunktörer har i de flesta fall 22 nålar att arbeta med. Målet är att göra patienten frisk.

Många anhängare till akupunkturen förringar dess ockulta och mystiska bakgrund. Men upphovet till akupunkturen finns i alla fall i den taoistiska religionens filosofi med dess inslag av spiritism, trolldom och alkemi, etc.

Ett av taoismens grundelement är meditationen. Genom den vill man få en förandligad kropp, som är höjd över den här världens begränsningar. Genom kroppslig och andlig disciplin ska det egna jaget utplånas. I dess ställe ska den världsomfattande gudomliga kraften Tao träda in. Då en taoist nått det målet, så är andarna honom underdåniga. Han kan kalla på dem och ge befallningar åt dem.

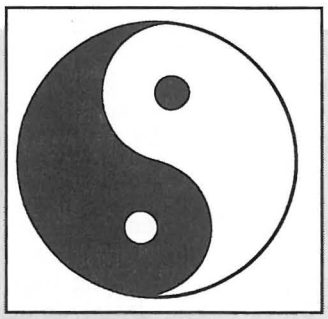
Den farliga ormen

Enligt hinduernas och ockultisternas föreställning har varje människa en farlig orm. Den kallas Kundalini och ligger hoprullad i slutet av ryggraden. Man ska inte försöka väcka den utan vägledning av en guru eller andlig ledare. Om ormen lämnas utan kontroll, blir den farlig. Då kan ingen människa stå emot den.

Ormen symboliserar den ockulta kraft som slumrar inom varje människa. För att frigöra den här ockulta kraften, utövar gurun eller den andlige ledaren en speciell yoga, Kundaliniyogan.

Då ormen vaknar, rör den sig via smala kanaler, s.k. chakras, och stiger sedan upp till hjärtat, där den tar sin boning.

Vad har nu det här med akupunktur att göra? Jo, vissa forskare menar att det finns ett samband mellan den farliga ormen och den kosmiska energin Ch'i. Kanalerna som ormen följer motsvarar akupunkturmeridianerna. Forskarna menar alltså att akupunktur inte är någonting annat än ett kontrollerat uppväckande och utnyttjande av den ockulta kraften.

En gammal symbol för de kosmiska krafterna, yin och yang. Den svarta delen, yin, står för den kvinnliga, negativa och passiva kraften. Den vita, yang, står för den manliga, positiva och aktiva kraften. Enligt urgammal kinesisk filosofi är dessa principer grundvalen för varje händelse och beståndsdelarna i varje ting i universum.

Doktor Hiroschi Motoyama i Tokyo, anser t.ex. att akupunkturen är den punkt, där västerländsk medicin, kinesisk läkekonst och indisk yoga möts.

Genomströmmas människan av kosmisk energi? Akupunktörer och ockultister har försökt bevisa det, men vad jag kan se har de inte lyckats i sina ansträngningar. Det rör sig om en teori. Men fler och fler människor – även troende – öppnar sig ändå för parapsykologernas förklaringar och förkastar den kristna vägen som Bibeln visar.

Idag finns det två typer av akupunktörer.

Det finns akupunktörer som vill bota med sina nålar och som på samma gång till 90 % räknar med ockulta krafters inverkan.

Sedan finns det akupunkturläkare, som inte vill ha någonting att göra med akupunkturens filosofisk-ockulta bakgrund. De är övertygade om att de med sina nålar endast påverkar det autonoma nervsystemet och kan intyga att akupunktur verkligen fungerar i vissa fall. Och vid några av Europas universitetssjukhus, används idag akupunktur som ett komplement till narkos.

En kristen kinesisk läkare, doktor Peter Lee i Singapore, gör följande kommentar om akupunkturbehandling:

– Jag har ofta patienter som kommer till mig när akupunkturen misslyckats. Därför har jag hittills inte haft orsak att skicka någon patient – och allra minst en kristen – till en akupunktör. De läkemedel vi har i västerlandet är för det mesta tillfredsställande. När sjukdomen är obotlig kan akupunktören heller inte göra mer, eftersom de flesta av hans behandlingar bara påverkar symptomen.

En annan läkare, dr Kurt Koch, som gett ut flera böcker om ockultism och själavård, hävdar att den *"mediala faktorn"* är en viktig kraft bakom akupunkturens resultat. "Det mediala är ett mottagningsfält för det parapsykiska, det metafysiska, det demoniska", skriver han.

Doktor Koch citerar bl.a. missionärer och forskare, som levt i Asien under många år. De har förklarat att 95–99% av den icke kristna befolkningen har medial läggning. Den kan variera i styrka beroende på hur mycket en person sysslat med ockulta metoder. Eftersom färre människor i västerlandet har medial läggning, så ger också akupunkturen sämre resultat här, menar dr Koch. Han anser att akupunktur är en medial smärtbedövning – men inte alltid.

Och doktor Wolfhard Margies – läkare i invärtes medicin och själavård – har berättat följande historia ur verkligheten:

– Efter ett föredrag jag höll i en västtysk storstad, talade jag med en man som efter ett besök hos en homeopat och akupunktör hamnat i depression. Efter några minuters bön lämnade jag honom. Senare hörde jag att han upplevt ett fullkomligt helande från depressionen. I det här fallet hade tydligen depressionen uppstått på grund av onda makters påverkan. Inkörsporten var behandlingarna med ockult präglade läkemetoder. Jag skulle anta att den här mannen karaktärs-

mässigt och ur trossynpunkt knappast var disponerad för depression.

En fjärde läkare, doktor Kuster, har berättat att en predikantfru i Schweiz lät sig behandlas med akupunktur. Hon blev fullständigt botad från reumatiska smärtor. Men efteråt kunde hon inte bedja tillsammans med sin man på flera veckor.

Kvinnan blev alltså inte bara fysiskt smärtfri, utan också andligt påverkad av ockulta krafter, trots att hon var troende. Det finns därför all anledning för kristna att hålla sig borta från de ockulta och nyandliga medicinmännen.

Zonterapi

De kosmiska krafterna Yin och Yang har stor betydelse också inom zonterapin.

Zonterapi är gamla kinesiska idéer, som återupptäcktes i början av 1900-talet av den amerikanske läkaren William Fitzgerald. I boken "Zonterapi" gav han tillsammans med andra läkare sjukdomsbeskrivningar och behandlingsförslag. Han delade in människan i tio vertikala zoner, som slutar vid fotsulan. Där påstås de bilda av kroppens alla organ.

Doktor Samuel Pfeiffer konstaterar: "Därmed gör han praktiskt taget ingenting annat än överför så gott han kan teckningarna i sin gamla anatomi bok till fotsulorna. Stora hjärnan projicerar han på stortån, njurarna på fotvalvet".

"När sedan alla organen inte fick plats på fotsulorna, vidgade han sin lära om reflexzonerna till att omfatta sidorna på foten upp till fotknölarna. Så blev det möjligt att med hjälp av fotmassage behandla alla organ – från hjärnan till höftleden, från visdomstanden till tunntarmen".

Den nya undergörarmetoden spreds över hela USA. Men zonterapin glömdes snart bort. Först i och med hälso- och New Age-vågorna på 1970-talet, blev metoden populär igen. De kosmiska krafterna Yin och Yang var åter något att räkna med. Men det amerikanska läkarförbundet kallade zonterapin för "en kult".

Zonterapeuten kan läsa av var patienten är sjuk genom att känna på hennes fötter. Sedan behandlas sjukdomen med en speciell fotmassage, en bestämd greppteknik.Nu finns det zonterapeuter som inte vill ha någonting att göra med den religiösa och fil,osofiska bakgrunden och de eventuellt åtföljande ockulta företeelserna. Men det finns även en stor grupp terapeuter som är New Age-anhängare.

Doktor Samuel Pfeiffer beslutade sig för att göra efterforskningar om zonterapin. Till att börja med ville han själv gå igenom en kurs. Han skrev därför till två institut, som annonserade i en hälsotidskrift.

– Ni kan föreställa er min förvåning när jag öppnade det första brevet, berättar han. Man erbjöd mig inte bara undervisning i fotmassage. Nej, vid samma institut skulle jag också kunna få lära mig pendeln! Jag ville emellertid inte ge mig in på detta, så jag inväntade information om den andra kursen.

– Den här gången var det en kvinnlig kursledare, som inte bara gav sina patienter massage, utan också ställde diagnos genom att iaktta och tolka handens fåror.

– Långsamt började det gå upp för mig att det bakom den så entusiastiskt utlovade fotmassagen många gånger döljer sig ockulta inslag.

Och Pfeiffer som är personligt troende konstaterar vidare:

"För kristna borde det stå klart att den här metoden hör hemma på ockultismens område. Men hur skall vi då förväntansfullt kunna underkasta oss behandling av människor som utövar sådan verksamhet."

Människor som i sitt sökande efter hälsa vänder sig till naturläkare, akupunktörer och zonterapeuter etc. kan uppenbarligen råka ut för ockulta bindningar. Särskilt troende patienter måste vara medvetna om den faran. Många av de här naturläkarna, terapeuterna och helarna är s.k. New Age-troende och kan därför vid behandlingen överföra demonisk smitta.

Om vi troende över huvud taget ska låta oss behandlas med de nya hälsometoderna, så måste vi se till att naturläkarna, terapeuterna och helarna har rena händer och ormfria hjärtan. Men att få reda på hur det förhåller sig med den saken är kanske inte det lättaste.

För oss som är frälsta, visar Bibeln en annan väg. I Jakobs brev 5:14–15 står det:

"Är någon av er sjuk? Då skall han kalla till sig församlingens äldsta, och de skall bedja över honom och smörja honom med olja i Herrens namn. Bönen, som de beder i tro, skall rädda den sjuke. Herren skall resa upp honom från sjukbädden, och om han har begått synder, skall han få förlåtelse för dem. Bekänn därför edra synder för varandra och bed för varandra, så att ni kan bli botade."

Källor: ***HÄLSA TILL VARJE PRIS*** *av dr Samuel Pfeiffer.*
Pfeiffer har studerat på uiversitetet i Zürich och sedan arbetat på olika sjukhus i Schweiz och i tredje världen. Hans språkkunskaper gjorde det möjligt för honom att använda ett extremt omfattande källmaterial, då han skrev boken. "Hälsa till varje pris" rekommenderas av bl.a. Rabindranath R Maharaj, den f.d. hinduiske gurun och ockultisten, som blev frälst och befriad och sedan skrev boken "En gurus död".
NATURLIGT–ÖVERNATURLIGT *av Poul Fersling.*

KORTNYTT

TotalKORT–nytt!

Det verkligt kortnya är nu på väg. Det handlar om ett elektroniskt ID–kort, som håller på att införas i Sverige. Kortet är redan färdigutvecklat. För närvarande införs det inom rikspolisstyrelsen. Senast nästa år ska alla poliser i hela landet ha fått sina aktiva digitala ID–kort. Därpå står sjukvården och krigsmakten i tur. Och sedan...?

Man tror att Sverige kan bli först i Euorpa med ett nationellt elektroniskt totalkort. Bakom projektet står en stor del av det svenska samhället: polisen, försvaret, skatte– och försäkringsmyndigheter, sjukvården, posten, bankerna och stora industriföretag. Och om alla planer går i lås ska det här nya totalkortet finnas i varje persons ficka före år 2000.

Idag har kortet vanlig kreditkortsstorlek. Det har ett inbyggt mikrochips, där en stor mängd data kan lagras och avläsas. Kortet ska enligt uppgift vara omöjligt att förfalska,och det kan bara aktiveras genom en personlig sexställig kod. Kortet bygger på det s.k. CP–8–kortet, som det franska dataföretaget Bull utvecklade redan i början av 1980–talet. Den vidare tekniken har Bull sedan utvecklat tillsammans med bl.a holländska Philips och IBM. Och det svenska ID–kortet har utvecklats av kommunikationsföretaget AU–System tillsammans med Dynasoft.

Inom EU pågår projektet Infosec, som drivs av EU–kommisionen. Man behöver få fram ett handlingsprogram för informationssäkerhet. Sverige finns med i tre av de fyra delprojekten och är på väg rakt in i det fjärde. Infosec stöds idag av nio av de femton EU–länderna.

Det svenska arbetet med ett nationellt ID–kort ligger helt i linje med arbetet inom Infosec. Sverige kan alltså bli först i Europa med ett heltäckande ID–system.

Man räknar med att de elektroniska identitetskorten sprids som ringar på vattnet, så snart tekniken utvecklats och alla administrativa och juridiska problem har lösts. Och sedan...?

Arne Björkman

Återupplivad URKRIST

Det vi närmast har velat framhålla, är att pingstväckelsen inte är något annat än återupplivande av urkristendomen. Samtidigt har vi pekat på att den i det avseendet inte är en ny företeelse. Det har allt ifrån apostlatiden funnits en ren ström av andlig kraft på ett eller annat håll i den kristna församlingen, även under dess mörkaste perioder och under svåra nödtider.

När kyrkan sjönk ned i formalism och övertro och tomma seder och andlig kraftlöshet, var det alltid några som höll elden levande i ett eller annat hörn av världen. De blev oftast stämplade som "kättare", och de som samlade sig med dem, fick namn av det som de första kristna. (Ap-g. 24:5–14). Det kunde väl ofta finnas ting bland dem som inte var helt apostoliska, men Gud såg till de uppriktiga och hungriga hjärtana, och sände sin eld bland dem. Och överallt där elden brann, visade det sig utåt på samma sätt som bland de första kristna i en mäktig tjänst för Kristus genom de nådegåvor den Helige Ande gav dem.

Så är det också med den så kallade pingstväckelsen. På många platser runt om i Amerika fanns det hungriga själar som törstade och längtade efter gudomlig kraft i sitt hjärta och liv. Under mitt besök i USA fann jag att det inte var först i Los Angeles elden började brinna, som så många har trott, men i flera av staterna, än om den en tid verkade koncentrera sig i Los Angeles. Därifrån bredde den också ut sig med väldig fart över världen. Det hade funnits, inte minst bland "pingstvännerna" i de nordiska länderna, en oerhörd längtan att nå fram till urkristendomens ande, tänkesätt och praxis. Jag såg nyligen i en religiös tidning att vi i det avseendet åsidosatte den mellanliggande kyrkohistorien.

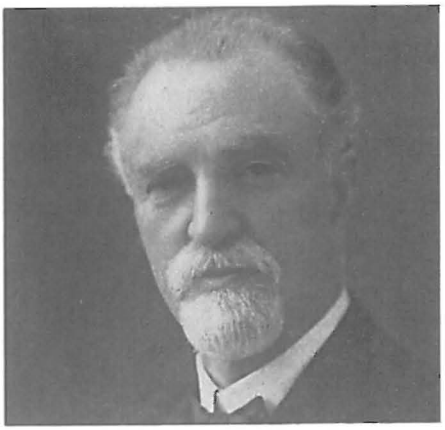
I ett visst avseende är detta påståendе berättigat. Vi uppställer ingen annan auktoritet än Nya Testamentet, och de lärdomar som framhålles där. Allt det som kyrkofäderna och de stora religiösa samfundens grundläggare har framhållit och som stämmer med Nya Testamentet, hälsar vi välkommet. Men det vi finner inte har stöd där, skär vi utan vidare bort med den skarpaste kniv.

> **"Traditionens och de gamla sedernas inflytande har fått sådant tag om många kristna, att de inte kan se igenom dimridån och nå fram till den bibliska sanningen."**

Alla som läser kyrkohistorien vet att kyrkan har antagit läror och former för sina gudstjänster och sin andliga verksamhet, som inte har det ringaste med Skriften att göra. Vi för vår del har inte bruk för något av detta. Andra däremot, i de olika samfunden, klänger sig fast vid det som om det vore Guds eget ord. Traditionens och de gamla sedernas inflytande har fått sådant tag om dem, att de inte kan se igenom dimridån och nå fram till den bibliska sanningen. Inte nog med detta, men alla de som tränger igenom denna dimridå och vill följa Bibeln, blir strax stämplade med öknamnet sekt eller kättare. Det är samma ande med vilken man förföljt sanningssökande själar i alla tider.

Men de som söker sanningen, försskräckes icke för hån och den fördömelsedom som kommer över dem från sådana kretsar. De har ju Guds ord att rätta sig efter. De har fått "smörjelse från den Helige", och behöver därför inte stanna upp på vägen och fästa sig vid allt det som människorna har kommit på. Johannes säger: "Men vad eder angår, så förbliver i eder den smörjelse I haven undfått från honom, och det behöves icke att någon undervisar eder; ty vad hans smörjelse lär eder om allting, det är sant och är icke lögn. Förbliven alltså i honom, såsom den har lärt eder." (1 Joh. 2:27) Dessa går obönhörligt fram och förklarar sig fria från alla skamliga smygvägar. De har ett mål för ögonen, och det är att vara till hundra procent kristna och följa Nya Testamentets anvisningar till alla delar. Det är också den rätta anden.

Några finns i flera samfund som helt visst ser att det har uppstått stora

Ur boken "Urkristendommen gjennoplivet" av T B Barratt

TENDOM

oenigheter mellan de troende i flera frågor. De tror att de kan övervinna svårigheterna med att ingå en slags kompromiss med alla troende. Man tänker att då det är omöjligt att komm ma till enhet i lärofrågor, så är det bäst att låta en del av dessa vara obeh handlade, särskilt de som väcker split och strid mellan de troende, så får man enas om frälsningen i Kristus. Men det är något ödesdigert i denna hållning. Den går nämligen ut från att det finns bestämmn nelser i Guds ord, bes stämmelser som den Helige Ande själv har dikterat och Jesus själv fastslagit, som är oväsentliga. Exemp pelvis frågan om dop, om nattvard, anded dop och nådegåvorn na, församlingsordn ning och frågan om Kristi andra tillkomm melse, m.m.

Pingstvännerna där remot, finner att det inte finns något i Guds ord som man har rätt till att förkast ta. Det gäller bara att finna den Helige Andes mening. Inte genom lösryckta skriftställen eller genom att ta ett här eller där och bygga en lära på, men gen nom att få fram i sitt sammanhang det som Guds ord lär oss. De är också vill liga att ge upp allt annat för att Guds ord ska komma till sin rätt och sann ningen segra. För det är den som ska frigöra oss.

Det visar sig också att den Helige Ande erkänner detta synsätt, och det har börjat ett uppvaknande runt om i de nordiska länderna isynnerhet, som gör sig starkt gällande. Guds ord är vår grundval. Inte det kyrkofäder eller samfundsgrundläggare har förkunnat, men Guds ord som varje barn till och med, nu har tillgång att läsa.

Om alla var villiga att gå med på denna tankegång och mötas på Guds Ords grund, så skulle urkristendom mens kraft kännas av alla, och hela vårt land skulle skakas och återfödas av en väckelsekraft vars like det aldrig förr har känt.

Detta är utan tvivel Guds avsikt med pingstväckelsen. Vill man ärligt undersöka den och jämföra den med urkristendomen, kommer man att finn na likheterna där. Och istället för att fördöma den, skulle man glädja sig över den som man i tanke och tal gläd der sig över den första pingstväckels sen i Jerusalem.

Här bör alla stanna upp. Folk av alla samhällsklasser, från konungen ned till den fattigaste mannen i riket. Det evangelium som här förkunnas, är detsamma som det apostlarna förkunn nade och som de första kristna var vill liga att offra sitt hjärteblod för. Det är det livets ord som förhärligar Kristus och gagnar mänskligheten och framanar Kristi seger i världen. Vi tror bestämt att om pingstvännerna förblir trogna sin kallelse och uppgift, så kommer det att visa sig att denna väckelse är Kristi sista rop till världen och till kyrkan innan han kommer för att hämta bruden.

De antikristliga makterna förökas omkring oss. Antikrist kommer snart att träda fram, men ännu klingar fredstonerna genom evangeliet. Och vi uppfordrar alla, vilket samfund de än tillhör, att noga överväga om de har den ödmjuka ande, det förkrossade sinne som gärna tar emot allt Guds ord.

Vi må inte nöja oss med en karikatyr av det sanna; vi må ha det äkta, gudomliga verket.

Låt oss då be om att urkristendomen må tränga sig igenom alla kyrkomurar, in i alla samfund, in i alla bönehus och missionslokaler, och att Kristus därmed må bli upphöjd som aldrig förr. Han längtar efter att bereda sin brud för uppbrottet, för han kommer snart.

Och till pingstvännernas skaror utöver landet, vill jag säga: Låt oss ta oss till vara för att komma bort ifrån urkristendomens ande, tänkesätt och praxis. Här må mänskliga tankar falla samman, så de gudomliga kan råda, här må självlivet dö och Kristuslivet härska. Han allena ska vara herre och konung bland oss. Halleluja!

> **"Om pingstvännerna förblir trogna sin kallelse och uppgift, så kommer det att visa sig att denna väckelse är Kristi sista rop till världen och till kyrkan innan han kommer för att hämta bruden."**

Egypten, den 28 september 1970.

I Kairo samlade man sig nu omkring Anwar Sadat. Sadat hade varit medlem av den grupp av officerare som tog makten från Faruk, och var vicepresident från 1969. År 1972 utvisade Sadat de sovjetiska teknikerna och militära rådgivarna som Moskva hade placerat i landet, och upprättade, i samarbete med Syriens president Hafez Assad, den egyptisk-ssyriska alliansen som ledde till oktoberkriget år 1973.

Yom Kippur-kriget

Israels politik kom åren efter Sexdagarskriget att ligga i händerna på Golda Meir, som nu blev statsminister efter Levi Eshkol. Den förkrossande segern från 67 kom däremot att skapa en falsk trygghetskänsla och i någon mån en lamslagen israelisk diplomati. Sanningens timme kom under Yom Kippur-festen i oktober 1973.

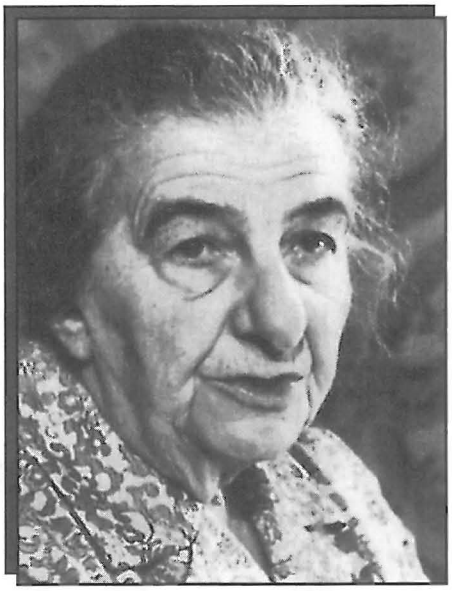
Med Syriens president Assad som stöttepelare tog Sadat hösten 72 ny kontakt med Moskva, och våren 73 öppnades åter vapenströmmen från Sovjetunionen. Lördagen 6 oktober kl. 14.00 öppnade 1000 egyptiska kanoner samtidigt eld mot Bar-Lev–linjen. Efter det våldsamma angreppet, strömmade egyptiska soldater över kanalen på många platser. De sovjetiska SAM-6-batterierna på västra sidan av kanalen, hämmade det israeliska flygvapnet. I loppet av det första dygnet lyckades egyptierna få över 400 stridsvagnar till Sinai-sidan.

Ännu allvarligare var situationen i norr, där syriska stridsvagnar, som satte sig i rörelse samtidigt som egyptierna, rullade fram mot Galliléen. Det israeliska försvaret, Tzahal, stod åter mitt emot en gigantisk övermakt. Syrien och Egypten hade tillsammans omkring 3000 stridsvagnar. Med hjälp från Irak och Jordanien, steg antalet till 4740. Israelerna disponerade 1950. På stridsflygsidan var förhållandet 1222 mot 500 – och sovjetiska raketvapen tunnade snabbt ut de israeliska styrkorna.

Söndag kväll förmådde den israeliske överbefälhavaren, general Yitzhak Hofni att stoppa de syriska pansarkolonnernas framryckningar, och måndag morgon gick Tzahals elitenheter, den 7:e pansarbrigaden, till angrepp. De jagade på nytt syrierna upp på golanhöjderna, och efter en veckas krig stod israelerna bara 35 km från Damaskus. Den kolossala syriska pansarhären hade upphört att existera.

På kanal-fronten möttes de egyptiska och de israeliska styrkorna till tidernas största pansarslag, där den geniförklarade israeliske generalen Ariel Sharon skapade panik i de egyptiska linjerna.

Lördagen den 20 oktober, två veckor efter krigsutbrottet, lyckades den amerikanske utsände, Kissinger, och

Golda Meir -
Israels tredje statsminister

den sovjetiske presidenten Bresjnev, efter intensiva förhandlingar få igenom ett fredsförslag till de stridande parterna – en vapenvila som trädde i kraft den 24 oktober 1973.

Världsopinionen

Också de israeliska förlusterna var enorma, och kritiken mot landets ledare ökade. I maj 1974 överlämnade Golda Meir sin plats för en yngre politiker, Yizhak Rabin, en av hjältarna från Sexdagarskriget, snart efterträdd av Shimon Peres, efter det att Rabins fru hade gjort sig skyldig till olagliga valutatransaktioner.

Under valet i maj 1977 förlorade, för första gången sedan statens upprättande, arbetarpartiet ma'arakh valet – och Likud-partiet under ledning av Menachem Begin, Israels sjätte statsminister, formade ny regering.

Att de arabiska staterna än en gång misslyckats med att vinna territorium från Israel, styrkte PLO ytterligare. År 1974, under Rabat-konferensen, beslöt de arabiska staterna att PLO från och med nu skulle vara Palestinas enda legitima representant, och ensamt skulle ha ansvaret för att definiera palestiniernas rättigheter och på vilket sätt dessa skulle uppnås. Beslutet var ett slag i ansiktet på Jordaniens kung Hussein. PLO och Yasser Arafat lyckades med det politiska konststycket att vända världsopinionen – och efter Sexdagarskriget blev Israel i opinionens ögon en Goliat – medan palestinierna och arabländerna fick spela Davids roll

PLO blev nu accepterat i internationella organisationer, och den 13 november 1974 fick Arafat själv tala i FN:s Huvudförsamling. Den palestina-arabiska folkrätten till självbestämmande blev en accepterad princip. PLO placerade ambassadörer och diplomatiska representanter i långt flera länder än där Israel var representerat – och Israel blev världen över presenterat som ockupant och en rasistisk stat. Efter Sexdagarskriget blev Israels förbindelser med alla östeuropeiska länder, med undantag av Rumänien, brutna – och efter Oktoberkriget också förbindelserna med alla afrikanska länder. Klimax nåddes då FN år 1975, bara 30 år efter Holocaust, förklarade sionismen för en rasistisk rörelse – en FN-resolution som ströks först 1991.

Oljekrisen

Arabländerna valde nya infallsvinklar i kriget mot Israel. Hösten 1973 tog de oljevapnet i bruk. De oljeproducerande länderna beslöt att reducera produktionen med 5 % i månaden fram till dess att Israel hade dragit sig ut ur alla ockuperade områden. Bara hotelsen om oljeembargo fick en rad industriländer till att falla till föga – och oljekrisen satte ett effektivt stopp för många länders ekonomiska bistånd till Israel. Att oljevapnet senare skulle visa sig vara något av en ekonomisk bumerang för OPEC-länderna, förändrade inte det förhållandet att Israel nu stod ensammare än någonsin sedan statens tillkomst år 1948.

Skytteldiplomati

Situationen längs Suez var framdeles mycket oklar. Egyptens president Sadat förstod att USA, efter det att Israel genom oljekrisen var mera isolerat än någonsin, hade möjlighet till att tvinga Israel till medgivanden, och startade en charmoffensiv baserad på USA:s utrikesminister Henry Kissinger. Genom sin "skytteldiplomati" och sina påtryckningsmedel, fick Kissinger Israel till att dra tillbaka alla sina trupper från den afrikanska sidan av kanalen.

Sommaren 1977 tillspetsades den politiska situationen igen, och ett nytt krig verkade oundvikligt. Sadat förstod att Egypten inte skulle klara av en ny väpnad konflikt, och förmådde ännu en gång att förändra den aktuella situationen genom överrumpling.

Utspelet var inte militärt – tvärt om.

fortsättning nästa nummer.

Anwar Sadat -
Egyptiens president 1970-1981

Med skidor och bibel i fjällen!

Så var det dags för sportlov i fjällen. Detta år var värdfolket Pilgrimsfolket i Brandbu med Jan Egil Hafsahl som primus motor. Det var bibelstudium, sång, bön och vittnesbörd varvat med skid- och pulkaåknining. Trångt var det. Över åttio personer trängdes i lägergården. Men sämjan var god.

I de höga, vackra snörika norska fjällen, fanns rika möjligheter till rekreation i ordets sannaste bemärkelse. Med biblar och anteckningsblock följde barn i alla åldrar med i undervisningen. Som en röd tråd genom veckan påmindes alla om vikten av att låta Guds Ord bära frukt i våra liv, så att vi kan bli använda som budbärare för Jesus Kristus. Varje elev i Pilgrimsskolan en själavinnare! Jesus kommer snart, vi måste få någon med oss till himlen. Barnen förstod allvaret, och bad ivrigt om andlig utrustning. Vi upplevde hur Guds Ande verkade påtagligt. Under ett par kvällsmöten där lovsången aldrig ville ta slut, blev en hel skara döpta i den helige Ande.

Somliga under rop och skratt och gråt. Andra stilla och nästan omärkligt. Som Alexander från Latorp beskrev hur han upplevde andedopet:

– Det kom sakta...

Och alla upplevde vi förnyelse och glädje i gemenskapen. Ingen möda sparades för att vi skulle få en trivsam vecka i fjällen. Allt från den goda maten, tävlingar på skidor och i bibelfrågor, var en stark demonstration av praktisk syskonkärlek. TACK kära vänner i Norge för en underbar vecka! Den satte spår för tid och evighet. Ära vare Gud!

ISRAELS HISTORIA 1947 - 1993

1. 1947
FN-plan delar palestina i judisk och arabisk stat, där judarna får 56 % av området

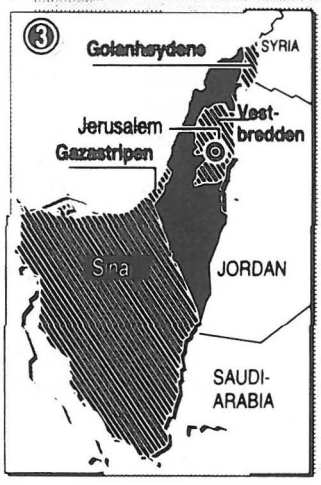
2. 1949
1948 avvisar araberna planen, den israeliska staten proklameras, och krig bryter ut. Innan vapenvilan 1949 kontrollerar Israel 75 % av Palestina.

3. 1967
Efter sexdagarskriget inlemmar Israel Öst-Jerusalem och ockuperar Västbanken, Gazaremsan, Sinaihalvön och Golanhöjden.

4. 1981
1979 lämnar Israel Sinai efter Camp David-avtalet. Man inlemmar Golanhöjden 1981 och kontrollerar Västbanken och Gazaremsan.

1993
Israel och PLO blir eniga om begränsat palestinskt självstyre i Gaza och staden Jeriko på Västbanken.

ALLT GUDS ...

fortsättning från sidan 15

och håller inte måttet. Jag kan läsa kristen litteratur, och ser att den inte håller måttet då det gäller frälsningsförkunnelsen. Det innebär inte att vi ska rata allt, för då vore problemet litet. Men det finns en surdeg i mjölet. Och surdeg är ju gammal deg som har surnat, och surdegen är världen. En liten del av världen har kommit in i möjlet, in i evangeliet.

Man lägger vanligtvis inte surdeg i mjöl, men Jesus beskriver i sin liknelse att redan på mjölstadiet har surdegen placerats i mjölet. Så är mjölet smaksatt, börjar jäsa och förlorar smaken, volymen och färgen. Men vad är den här surdegen Jesus varnar för? Han talar om fariséernas surdeg, saducéernas surdeg och Herodes surdeg. Ur tre olika sammanhang hämtar man upp surdeg.

Akta dig, så att du inte stoppar i dig av det här sura mjölet! Mjölet är en bild på evangeliet. Då evangeliet har fått en tillsats, så har det blivit förstört och är ett annat evangelium.

Jag känner inte igen Jesus i förkunnelsen. Det är en annan Jesus. Det är världens Jesus, katolicismens, ekumenikens, politikens och kulturens Jesus. Man presenterar inte längre apostlarnas och den urkristna församlingens Jesus. Det är inte den Jesus som inför världen representerar smälek. Det än en annan Jesus man nu lovsjunger.

Jag vill inte ha politikens, ekumenikens eller idrottens Jesus. Jag vill inte ha en nidbild av Jesus. Jag vill ha den Jesus som Paulus målade. Detta, är det mer än en bekännelse, det är en tillbedjan.

Det jag säger är sant, och därför kan jag tala med frimodighet. Om Jesus ska presenteras på ett apostoliskt vis, så har vi ingenting annat att vänta än lidanden. Världens barn kommer inte att ge oss axelklappar och erkännanden eller lismande inställsamhet.

"I veten själva, på vad sätt jag hela tiden, ifrån första dagen, då jag kom till provinsen Asien, har umgåtts med eder: huru jag har tjänat Herren i all ödmjukhet, under tårar och prövningar, som hava vållats mig genom judarnas anslag. Och I veten, att jag icke har dragit mig undan, när det gällde något som kunde vara eder nyttigt, och att jag icke har försummat att offentligen och hemma i husen predika för eder och undervisa eder. Ty jag har allvarligt uppmanat både judar och greker att göra bättring och vända sig till Gud och tro på vår Herre Jesus. (Apg. 20:18–21)

Paulus var inte framgångsteolog. Han drog sig inte undan från att predika omvändelse, tro på Kristus och om dopets nödvändighet. Han underlät inte att predika om andeuppfyllelsens och efterföljelsens nödvändighet. Han underlät inte att predika tjänstens och gemenskapens nödvändighet.

Det som är nödvändigt för oss idag är omvändelse, så att vi kommer bort från den laodiceiska folktanken. Det ska inte vara folkstyre och folkvälde i församlingen, utan Guds Ords myndighet och den helige Andes kraft. Vi kommer inte till himlen på majoritetsbeslut. Vi blir inte heller missionärer på majoritetsbeslut, utan genom att få en personlig kallelse och bli sänd av Gud.

Vi behöver inte ett orakel som ska tala om för oss hur Gud kan göra tecken och under. Vad som behövs, är att de heliga blir skickliggjorda att utföra Kristi tjänarevärv att uppbygga Kristi kropp. Det är inte detsamma som att samla tiotusentals människor runt en scen för att lyssna till ett orakel som utlovar ett och annat.

Evangelistens, profetens och herdens uppgift är att göra de heliga skickliga att utföra Guds verk; inte att fungera istället för dem i massmöten!

"Ty jag har allvarligt uppmanat både judar och greker att göra bättring och vända sig till Gud och tro på vår Herre Jesus. Och se, bunden i anden begiver jag mig nu till Jerusalem utan att veta, vad där skall vederfaras mig; allenast det vet jag, att den helige Ande i den ena staden efter den andra betygar för mig och säger, att bojor och bedrövelser vänta mig. Dock anser jag mitt liv icke vara av något värde för mig själv, om jag blott får väl fullborda mitt lopp och vad som hör till det ämbete jag har mottagit av Herren Jesus: att vittna om Guds nåds evangelium. Och se, jag vet nu, att I icke mer skolen få se mitt ansikte, I alla, bland vilka jag har gått omkring och predikat om riket. Därför betygar jag för eder nu i dag, att jag icke bär skuld för någons blod. Ty jag har icke undandragit mig att förkunna för eder allt Guds rådslut." (Apg. 20:21–27)

Det här är ett tungt budskap för moderna människor. Att få höra att det kristna livet är så annorlunda än det framställs i den moderna religiösa propagandan. Men det är det här urkristna budskapet vi behöver höra.

Jesus är i sitt Kapernaum – i husförsamlingarna. Där två eller tre är församlade för att bedja, läsa bibeln och bryta brödet. Då församlingen kommer tillsammans, blir de många små grupperna lokalförsamlingen. Så heter det: "När hela församlingen kommer tillsammans, då har var och en något särskilt att meddela." Där har vi mötesprogrammet för den nytestamentliga församlingen.

Jesus sade: "Det höves oss att fullborda all rättfärdighet" Man kan inte ta bort någon bit och tro att man fullbordar allt Guds rådslut.

Har du det trefaldiga vittnesbördet över ditt liv: Anden, vattnet och blodet? Det sanna barnaskapet bekräftas av de vittnen Gud ställt fram.

Jag läste i den kristna pressen om publikrekord på isstadion då David Yonggi Cho var där. Det kunde lika gärna ha varit ett idrottsreferat, för evenemanget skildras på samma sätt. Det första man möter i beskrivningen är idolkult. Man upplever att det är en match som tilltalar människor. Det goda man sagt om Jesus, bryts ner av inramningen.

Låt mig ta ett hårresande exempel. Under olympiaden 1936 presenterade Hitler sina enorma resurser, och duperade hela världen.

Ingen kunde föreställa sig att han förberedde världskriget. Olympiaden skulle vara ett medel att dölja den verkligheten. Människorna såg och hörde, och föll nästan i trans. De tillbad och beundrade.

I Soul 1988 var det också olympiad. Vad vet vi om olympiaderna? Om vi läser om dem, får vi veta att där förekommer mygel med pengar och droger.

I mötesreferatet från isstadion får vi veta att i Soul 1988 kallade presidenten på den stora församlingens pastor för att få hjälp i bön. Det hade uppstått problem i förberedelserna för olympiaden. David Yonggi Cho och hans församling bad, och olympiaden genomfördes med succé – ett stort tacksägelseämne! Som om Jesus skulle vara inblandad i svindlerier, drogmissbruk och mygel. Någon gräns måste det väl finnas!

Det första vi måste få klart för oss, är Kristusbilden. Det är den som skiljer, och innefattar allt Guds rådslut. Utelämnar man något av kyrkopolitiska eller andra skäl, så predikar man inte längre Guds rådslut. Om man utelämnar förkunnelsen om dopet eller uppryckelsen, så presenterar man ett stympat evangelium. Sedan kommer alla följdfrågor: Är detta ekumenikens Jesus, politikens Jesus, kulturens Jesus eller marknadens Jesus?

Man har under många år stympat Jesus. Först var det helvetet som rationaliserades bort. Sedan var det dopet. Det är inte längre krav för församlingsgemenskap. Sedan har man tagit bort bit efter bit, tills man fått ett moderniserat evangelium som är anpassat till människors krav och önskemål att få leva i välstånd utan att drabbas av korsets evangelium.

Det hjälper inte om man hoppar och dansar på mötena, om man samtidigt är integrerad med ett materialistiskt mönster med många New Age–element. Allt är inte New Age. Men New Age–surdegen finns i mjölet.

Vi måste ha korsets och uppståndelsens Jesus! Han som ska komma igen för att hämta sin köpta församling.

Än en gång, om Herren dröjer, hälsas du välkommen till

SOMMARKONFERENS

PÅ MARANATAFOLKETS MISSIONSCENTER

Tiden blir 22 – 30 juli

Det som sker politiskt, socialt, ekologiskt, ekonomiskt och religiöst i världen nu talar ett samfällt och tydligt språk: Tiden att verka är mycket kort.

Guds folk måste mobiliseras. Signalen måste vara klar och tydlig, så att alla gör sig redo till strid.

I Uppenbarelseboken läser vi om dem som "övervunno i kraft av Lammets blod och i kraft av sitt vittnesbörds ord. De älskade icke så sitt liv, att de drogo sig undan döden." (Upp. 12:11) Det var ett folk som gav sitt liv på stridsfältets höjder, som sanna övervinnare.

Vi inbjuder till sommarkonferens, med förhoppning om att Guds folk i vår tid ska skickliggöras för liv och tjänst!

Ytterligare information på tel. 08/627 55 55!

SÅNGBOKEN SÄRLAREGN

som är helt slut på förlaget, har vi arbetat med under en längre tid, för att kunna ge ut i ny upplaga. Sångboken är efter mycket extra arbete färdigsatt, men så mycket större är glädjen när vi äntligen är klara med förarbetet. Vår egen tryckare Mikael kan själv vara med vid tryckpressarna, vilket innebär en reducering av tryckkostnaderna. Många vänner har ivrigt väntat på den nya sångboken, och vår ambition är att den ska vara klar till pingst.

MARANATA – DU VÅR HERRE KOM!

är titeln på en bok som Arne Imsen med födslovånda arbetat på under det senaste året. Den är ingen skrivbordsprodukt, och vi vädjar om stöd i förbön och offer för den angelägna missionen att få detta budskap tryckt och distribuerat. (Se sid. 4–5!)
Inbetalningskortet som följer med denna tidning, förmedlar din gåva till vår angelägna litteraturmission: Tryckning av sångboken Särlaregn, boken Maranata, tidningen Midnattsropet och vidare traktater och frälsningsvägledande litteratur.
Välkommen med den gåva Gud manar dig ge!

PILGRIMSHEM - HOTELL & VANDRARHEM
Bällstav 100, Bromma, Box 20 134, 161 02 BROMMA Tel: 08-627 55 55. Fax: 08-98 21 39

Spara hundralappar vid Stockholmsbesöket!

- Enkelrum från 245:
- Dubbelrum från 350:-
- Vandrarhem hela året 150:-/b
- Dessutom familjerum och hotellägenhet
- Frukosttillägg: 35:-
  Grupprabatter! Fri parkering!

Tillsammans med:
BÄLLSTA TAXI & BUD
08 - 28 25 22
Arnes Grill & Café
ÖPPET DYGNET RUNT
08 - 98 22 82

70 hästlängder från Solvalla – 1/2 landningsbana från Bromma flygplats!

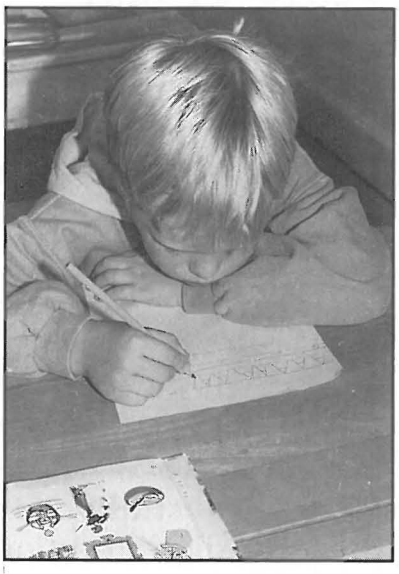
BMC RECORDING
Musikstudion för professionell musikproduktion.
LP eller singel, demo eller jingel – vi ordnar det!
Vill Du kanske boka tid? Hör av Dig till oss! Ring **08–627 55 55.**
Tala med **Peder Blom.**

– Kampen Går V

Hemundervisningen – Den Äldst

ur Radio Maranata

– Föräldrars frihet att bestämma över barnens uppfostran är ingen undantagsförmån, det är faktiskt en mänsklig fri- och rättighet som garanteras föräldrarna genom FN-konventionen, internationella avtal och grundläggande bestämmelser i svensk lagstiftning hävdade Arne Imsen bestämt i ett program som Radio Maranata hade i Stockholm nyligen. Här återges i korthet vad som i övrigt sades:

– Jag undrar hur många människor i detta land som vet att det finns något som heter hemundervisning? Nu och då möter jag representanter för media som ställer frågor om hemundervisningen, men är fullständigt okunniga om vad det egentligen handlar om.

Nu är det emellertid så, och det vill jag poängtera, att varje förälder i detta land har rätt att ta sina barn ur skolan och själva undervisa dem i sitt hem. Det är detta som kallas *hemundervisning.*

Hemundervisningen talar egentligen inte så mycket om skolplikten som om undervisningsplikten. Det är en rättighet som följt skollagstiftningen i vårt land från den allra första förordningen om allmän skolplikt i mitten av 1800-talet, ända fram till våra dagars gällande skollag.

Rätten att undervisa barnen själv hemma, är emellertid en rätt som sällan utnyttjas. Tyvärr. De flesta föräldrar har tagit det som en självklarhet att stat och kommun ensam ska bestämma om barnens skolgång.

Därför har också samhället haft stor frihet att forma skolan efter sina egna intressen – strängt taget utan att föräldrarna varit underrättade eller engagerade. De har fått finna sig i att vara åskådare i den här processen.

Det är oroande att tiden tydligen är inne för samhället att nu också utöka sin kontroll till hemundervisningen, ty i en färsk statlig utredning har det ifrågasatts om inte lagen om hemundervisning på grund av samhällsutvecklingen spelat ut sin roll i praktiken, och att den därför måste upphävas såsom otidsenlig.

Utredningen förutsätter att enskilda föräldrar, generellt sett, varken har tid eller resurser att leva upp till det nutida kravet på utbildningsstandard. Föräldrarnas frihet att bestämma över barnens uppfostran är emellertid ingen undantagsförmån; det är faktiskt en mänsklig fri- och rättighet som garanteras genom FN-konventioner, internationella avtal och grundläggande bestämmelser i svensk lagstiftning. Varje försök att i praktiken ominntetgöra denna frihet, måste därför avvisas med all kraft.

Om samhällsutvecklingen drivits därhän att varken hemmet eller föräldrarna längre kan anses ha möjlighet att ge barnen tillfredsställande undervisning, bör det naturliga vara att inte omintetgöra hemundervisning, utan samhällets trävan bör hellre vara att gå in och hjälpa föräldrarna att fungera i den ursrpungliga hemmiljön. Samhället bör definitivt inte överta föräldrarnas roll, och ytterligare bygga ut sin otympliga skol- och vårdapparat!

Samhällsutvecklingen har lett till den unika situationen att föräldrar idag måste försvara sin alltifrån skapelsen självklara rätt att fostra sina egna barn. Det säger en hel del om samhället. Kampen för rätten till hemundervisning, gäller därför mer än en kamp för en nästan okänd lagparagraf. Det handlar om en kamp mellan två vitt skilda slag av människosyn; det är helt enkelt en kulturkonflikt.

Vad säger då skollagen om hemundervisning? Jo, § 4, kap. 10 i Skola

dare!

Undervisningsformen

"Ingen må förvägras rätten till undervisning. Vid utövande av den verksamhet staten kan påtaga sig i fråga om uppfostran och undervisning, skall staten respektera föräldrarnas rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisnig som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse."

gen: *"Ett skolpliktigt barn skall medges att fullgöra skolplikten på annat sätt än som anges i denna lag om det framstår som ett fullgott alternativ till den utbildning som annars står barnet till buds enligt lagens föreskrifter. Behov av insyn i verksamheten skall kunna tillgodoses. Medgivande kan lämnas för upp till ett år i sänder. Under dess giltighetstid skall prövas hur verksamheten utfaller. Medgivandet skall återkallas med omedelbar verkan, om nödvändig insyn i verksamhten inte ges eller om det av annat skäl inte kan antas att förutsättningar för godkännande fortfarande föreligger"* (§ 4, 10 kap. Skollagen)

Och i Europarådets konvention angående skydd för mänskliga rättigheter och de grundläggande skyldigheterna: *"Ingen må förvägras rätten till undervisning. Vid utövande av den verksamhet staten kan påtaga sig i fråga om uppfostran och undervisning, skall staten respektera föräldrarnas rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisnig som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse."*

Så lyder alltså den svenska lagen och konventionen till skydd för mänskliga rättigheter.

Vad är det då den svenska lagen kräver för att hemundervisning ska få äga rum? Det finns några punkter i paragrafen där det framgår vad föräldrarna måste iakttaga. I varje särskilt fall ska undervisningen prövas. Men rent principiellt ska alltså hemundervisning beviljas. Och enligt konventionen till skydd för mänskliga frioch rättigheter gäller att undervisningen ska stå i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse. Det säger ju en hel del om vad som kan tänkas utgöra motivet för föräldrarnas önskan att själva undervisa sina barn.

Innan denna internationella konvention existerade, så kunde sådana här situationer uppstå: *"Prosten mötte mig med vredgad blick och befallde rådet sätta sig. Därpå uppläste han en mängd skolstadgar som jag icke mycket förstod, men vilkas slutsumma var att om jag fortsatte att undervisa barn, skulle jag få plikta 200 riksdaler. På allt detta gav jag ett hövligt men kort svar att vår överstepräst Jesus aldrig förbjudit någon att lära i sitt namn, varför jag i detta fall var fullt bestämd att mer lyda Gud än människor."*

Den som sa det här var Maria Lagergren, som levde i slutet av 1800-talet. Hon var, skulle man kunna säga, pionjär för fri undervisning i det dåtida absolutistiska samhället. Några årtionden längre fram inträffade det att skolmyndigheten åter satte sig i rörelse för att förhindra andra att bedriva den här typen av hemundervisning.

I riksdagen lades för ett antal år sedan fram en motion: *"Maranatarörelsen har i olika delar av landet startat så kallade "Pilgrimsskolor", och av rörelsens ledare ges genom massmedia beskedet att barnens lärare är mest meriterade genom att sakna lärarutbildning, att man inte eftersträvar någon objektivitet som i de vanliga skolorna, att ett fritt val för barnen inte existerar, att aga ingår som en del av skolans uppfostran, att barnen uppmanas uppta kampen mot fackföreningsrörelsen och folkrörelserna, och att könsrollsfrågor aldrig diskuteras i skolan. Mot bakgrund av dessa uttalanden anhåller jag att till statsrådet Rhode få ställa följande frågor: Anser statsrådet att maranatarörelsens skolor överensstämmer med § 35 i Skollagen? Vilka åtgärder avser i annat fall statsrådet vidtaga?"*

Detta hände år 1978, då den socialdemokratiske riksdagsmannen Åke Gillström från Gävle informerat sig i massmedia för att skriva denna motion.

Nu inträffade det man trodde var en förfluten tids samhälleliga repressalier mot föräldrar som är redo att ta undervisningsansvaret eftersom de ser det vara en integrerad del av uppfostran. En ny lag med avseende på hemundervisningen kom för några år sedan. Tidigare behövdes det strängt taget inte *ansökas* om tillstånd, utan bara anmälas att man skulle börja bedriva hemundervisning.

Så kom alltså den nya lagen, och det blev krav på att begära tillstånd ifrån skolmyndigheten för att börja hemundervisning.

Föräldrarna går in under villkoren, och vad händer? Helt plötsligt börjar myndigheterna handla som om hemundervisning skulle vara något okänt, oprövat eller något som ligger utanför det samhället kan tillstyrka eller bejaka. Susanne och Mikael Eliasson berättar i reportaget på sidan 2 i tidningen om sin bakgrund och situation. Med samma slutsats som Maria Lagergren i slutet av 1800-talet, går kampen vidare!

Det finns en plats...

Det finns en plats invid Jesu hjärta
där livets stormar mig inte når.
Dit får jag fly med min sorg och smärta;
För varje tanke jag vila får
Så mycket tynger mig här på färden,
men bördan lyftes hos Jesus av
Jag är en främling och gäst i världen
som färdas hem över tidens hav.

Det finns en röst som så väl jag känner
Den gode Herdens, så kär och mild.
Om jag går sorgsen här, utan vänner,
Jag styrka får vid Hans sköna bild.
Vad gör det då om min lott är ringa,
Blott jag får följa den vännen god
Hans viskning vill himlens budskap bringa
till mig i nöden – och skänka mod.

Det finns en källa där törsten släckes
Ett ljuvligt vatten som ej förgår
Uti dess flöden mig livet räckes
Det liv som evigt hos Gud består.
Där skall jag sjunga den nya sången
som aldrig här kunde ljuda klart.
Den gamla tiden är då förgången
Guds verk fullbordats – så underbart!

Jag är en främling och gäst på jorden
Och snart jag går för att möta Gud.
Jag kallas hem vid de sköna orden:
Välkommen var, du min dyra brud!
Då är min smälek och kamp förliden
och jag skall krönas i härlighet
Av Gud välkomnas till himlen, friden
Att fira bröllop i evighet!

"Vid middagsbönen"

Märta Berg Strömmare